

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№2 (149)
ЛЮТИЙ
2017 РОКУ

УКРАЇНЬСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ ВІДВІДАЛА МОЛИТОВНИЙ СНІДАНОК ЗА УЧАСТЮ ПРЕЗИДЕНТА США

Народні депутати, урядовці та громадські активісти України взяли участь у 65-му Національному молитовному сніданку у Вашингтоні.

Основний захід за участю президента США Дональда Трампа відбувся вранці 2 лютого та об'єднав у молитві до Бога біля чотирьох тисяч делегатів. Напередодні та після цього відбувалися молитовні спількування та зустрічі в різних форматах за участю сенаторів і конгресменів США, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У своїй промові президент США відзначив важливість віри, наголосивши, що головною цінністю в житті людини є не матеріальний достаток, а духовне відродження. Він підкреслив важливість релігійної свободи та зауважив, що фундаментальну загрозу для релігійної свободи несе в собі тероризм, який повинен та буде зупинений.

«Тут, у Вашингтоні, ми ніколи не припинимо просити у Бога мудрості для урядування нашою країною. До тих пір, поки в нас є Бог, ми ніколи не будемо самотні. Бог завжди дасть нам розраду, силу і підтримку», — наголосив Дональд Трамп.

Найбільше враження на присутніх справила натхненна проповідь ключового спікера Молитовного сніданку Беррі Блека, капелана сенату США, який є пастором Церкви адвентистів сьомого дня та до цього у званні контр-адмірала працював головним капеланом ВМС США.

Звертаючись до президента Трампа, інших високопосадовців і делегатів, він поділився спогадами із власного життя, як практика запам'ятовування біблійних віршів допомогла йому пізнати Ісуса Христа як власного Спасителя. Пастор Блек також підкреслив важливість молитви в житті кожної людини, у тому числі молитви за людей, які наділені владою.

Українські делегати відвідали з ознайомчим візитом будівлю сенату США та мали низку офіційних та неформальних зустрічей.

Особливою подією стало проведення 3 лютого вже традиційного Українського молитовного сніданку у Вашингтоні. У заході взяли участь як американські друзі України та представники інших країн, так і українські посадовці — народні депутати Павло Унгурян, Оксана Продан, Оксана Білозір, Олег Кришин, Юрій Мірошниченко та інші, представник Президента України у Верховній Раді Артур Герасимов, заступник Генерального прокурора України — керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Назар Холодницький, голова Чернівецької державної обласної адміністрації Олександр Фишук, представники місцевого самоврядування, працівники дипломатичної служби, громадські та релігійні діячі.

IPC.

ЗАРЕШТОВАНИЙ ЗА ВІРУ

У Мексиці євангельського християнина заарештували на три дні за небажання відректися від своєї віри і відмову взяти участь у місцевих традиційних святах, повідомляє Християнський Мегапортал invictory.com з посиланням на Impacto Evangelistico.

28-річний Хуан Габріель Лопес Перес з мексиканського штату Чіапас був заарештований і ув'язнений після того, як відмовився брати участь в місцевих традиційних святах (суміш католицьких традицій з язичницькими ритуалами корінних індіанців).

Коли на другу добу перебування у в'язниці Лопесу стало погано і йому знадобилася медична допомога, йому дозволили відправитися в лікарню. Потім йому запропонували заплатити штраф 5000 песо (близько \$250), підписати документи про відмову від євангельської віри та згоду надалі брати участь в традиційних святах або ж повернутися до в'язниці і провести там ще 72 години.

Лопес відмовився платити штраф і підписувати папери і був відправлений до в'язниці. У результаті місцева влада запропонувала йому продати будинок і протягом 20 днів разом з сім'єю покинути регіон.

Правозахисники з християнської організації Coordinación de Organizaciones Cristianas відзначили, що в Мексиці євангельські християни часто піддаються залякуванню, глузуванню, насильству, їх виганяють з будинків, їх будинки руйнують.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН ПРО ПОСИЛЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ГАРАНТІЙ ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ

Президент України підписав Закон України № 1824-VIII «Про внесення змін до статті 4 Закону України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» щодо удосконалення правового статусу служб у справах дітей».

Закон розроблений з метою посилення державних гарантій щодо захисту прав та законних інтересів дітей відповідно до Конвенції ООН про права дитини шляхом забезпечення цієї діяльності відповідним кадровим ресурсом.

«Сьогодні велика кількість дітей в Україні живе у складних життєвих обставинах і потребує підтримки та допомоги від держави. Такі функції покладються на органи і служби у справах дітей, які за законом мають здійснювати свою діяльність, захищаючи права та інтереси дітей. Але саме вони у такий складний час перші потрапляють під скорочення. У багатьох регіонах кількість працівників настільки мала, що унеможливорює

виконання ними своїх функцій», — відзначив Уповноважений з прав дитини Микола Кулеба, коментуючи підписаний Президентом Закон.

Зазначений Закон передбачає збільшення штатної чисельності працівників служб у справах дітей усіх рівнів. При цьому встановлено, що кількість працівників служби залежить від кількості дитячого населення, що проживає на відповідній території. Реалізація цього Закону посилить кадровий потенціал служб та їх діяльність, бо саме від вчасного реагування залежить, наскільки ми зможемо попередити загибель та неблагополуччя дітей, зазначив він.

Прес-служба Президента.

ЧУДЕСА ЗЕМЛІ ОБІТОВАНОЇ

Група журналістів українських християнських ЗМІ відвідала Ізраїль. Своїми враженнями про поїздку ділиться редактор сайту ЦХВСУ Ірина Столяр.

Мрії збуваються. Одна з моїх мрій — прес-тур до Ізраїлю — збулася напередодні Нового року. На запрошення МЗС держави Ізраїль восьмеро журналістів (представники українських євангельських церков) відвідали Землю Обітовану у складі делегації Асоціації журналістів, видавців і мовців «Новомедіа».

Нам випала можливість не тільки торкнутися до історичних пам'яток, але й поспілкуватися із можновладцями у Міністерстві закордонних справ, зі спікерами кнесету, вченими, дипломатами. Усе — заради того, щоб показати, чим насправді живе ця сучасна близькосхідна країна.

«Їх доля — у ваших руках»

Наша група вийшла з Тель-Авівського аеропорту, і всі на мить завмерли. «Відчуваєте, яке повітря?!» — запитав хтось риторично. Ще 6 пак. Після морозного сіро-го Києва тут справжня розкіш: ізраїльська зима — як у нас кінець вересня. Саме сезон збору цитрусових і яблук. Довкола пальми, на клумбах і парканах — квіти. Єдиний неприємний момент — в «обмінці» аеропорту не беруть гривні, тож Олексій, наш оператор, залишився без шекелів, доведеться шукати обмін валют в Єрусалимі.

Під час переїзду до другої столиці країни спостерігаємо, як пейзаж із пологими апельсиново-мандариновими садами змінюється на гористу місцевість. Тим часом знайомимось із гідом. Роні (Руслан) Гевін — високий, світловолосий, з інтелігентними манерами євреїв, виходець «із наших», зачитав програму туру. Вона обіцяла бути досить насиченою.

У вечірньому Єрусалимі помітно прохолодніше. Першим пунктом призначення став музей «Друзі Сіону». Музей унікальний, усі кілька поверхів густо начинені новітніми

технологічними засобами: екрани, стіни, підлога — усе ніби живе і починає рухатися у присутності або за дотиком людини.

Експозиція розповідає про людей (переважно посвячених християн), які в різні часи та за різних обставин рятували євреїв від смерті та плекали ідею створення незалежної єврейської держави. У цьому списку — німець Оскар Шиндлер, голландська родина Тен Бум, швейцарець Жан Анрі Дюнан, навіть британська королева Вікторія.

В одному із залів (експозиція «Вогні у темряві») демонструють анімаційний фільм про страшний для єврейського народу часи Другої світової. «Простягніть руку», — говорить диктор. Ви простягаєте — і раптом серед темряви на долоні з'являється сяючий портрет та ім'я людини — це ті, чия життя врятували відважні християни під час війни. «Ми хочемо, щоб ви пам'ятали, що доля євреїв одного разу може опинитися і у ваших руках», — лунає голос за кадром. Таке не може не зворушити.

Нас поселили в чудовому готелі «Гора Сіону» із видом на Старе місто. А коли дійшла справа до вечері, хтось із братів навіть пожартував: «Напишіть додому, що ми в Ізраїлі недоїдаємо, бо все дійсно просто нереально». Судячи з того, що вдалося спробувати, місцева кухня багата, різноманітна і, звичайно ж, кошерна. Коли на столі страви з м'яса — немає нічого молочного, і навпаки. У «м'ясні дні» навіть йогурти подають без молока.

Наступного дня нас чекав візит до МЗС. Але спочатку — у Музей Ізраїлю. Тут у сховищах зберігається найцінніша реліквія сучасності — Кумранські рукописи, або, як їх ще називають, «сувої Мертвого моря». Ці манускрипти було знайдено у період між 1947 та 1956 роками у пустельних печерах неподалік від Кумрану. Майже дві сотні біблійних сувоїв, здебільшого, невеликі фрагменти книг Старого Заповіту (всі, окрім книги Естер) та один повний текст книги Ісаї. Рукописи датовані від 2 століття до н. е. до 68 року, тобто деякі з них писалися вже за часів Христа.

Ще одна вражаюча експозиція музею розміщена просто неба. Це макет Єрусалима періоду другого храму. Того, про який читаємо у Новому Заповіті. Оглядаючи колекції з юдаїки та етнографії єврейського народу, ми побачили, як юдеї ховали своїх померлих, та копію погребальної урни первосвященника Каяфи (сам артефакт міститься у сховку, якомога далі від людських очей).

Закінчення на 5-й стор.

Не секрет, що серед українських баптистів у богослужбовому житті переважає російська мова. І якщо на Півдні та Сході це відповідає домінуючій мові регіону, то в центрі і західніше – це більше факт русифікації.

Усе має своє пояснення: у старі часи бракувало Біблії та збірок пісень українською. Тому, розмовляючи в родині і побуті українською, віруючі у своїх зібраннях послуговувалися російською. І хоча ситуація давно змінилася – традиція збереглася.

Чому багатьом баптистам все ще чужа українська? Зустрів щонайменше п'ять пояснень, які найчастіше звучали за останні два десятиріччя в приватних розмовах та публічних дискусіях.

Одні кажуть, що це винятково питання політиків, і це питання нас розділяє, а ми говоримо, як і всі (російською).

Інші кажуть, що треба любити, маючи на увазі, що українці в Україні з любов'ю до російськомовних повинні переходити на російську.

Треті апелювали до глобальної місії: ми це робимо російською, щоб служити російськомовним у всьому світі.

Частина звичайних неосвічених і лінивих до науки людей, не знаючи мови, поширюють думку, що

МОВНЕ ПИТАННЯ

українська – важка, не така зрозуміла, що український переклад Біблії неможливо розуміти, на противагу російському.

Чимало, думаю, знайдеться таких, які вважають, що порушена тема – то націоналізм і взагалі вкрай недуховна тема. І звісно, у жодному разі не можна не брати до уваги загальноукраїнську причину – свідому 300-річну русифікацію та її «вишуканий» радянський період, коли українська репрезентувалася як мова селян, бідна, обмежена і неможлива.

Хочу ствердити, що тема мови – це дуже духовна тема, особливо для пасторів і проповідників, бо зачіпає богослов'я, місію і співвідповідальність за народ. Бог – Творець мов, вони з'явилися при Його втручанні. Дух Святий Своєю місією і найпершим виявом у день П'ятидесятниці взявся проголосити про славі справи великого Бога на багатьох національних мовах: «...бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!» (Дії 2:6).

Українська мова – це наша «власна мова», і вона повинна повернутися у наші громади. Для цього служителям важливо усвідомити, що, незалежно від регіону, вони зобов'язані (навіть не повинні) знати українську і вільно висловлюватися нею. Тому що вони – громадяни України. Тому що українці відвідують їх громади. Тому що це базова повага – розмовляти державною мовою країни, в якій живеш.

Тому що любити Бога – значить любити Його людей. Тому що не можна любити людей і свідомо ігнорувати їх мову, живучи поряд. Пастори і проповідники своїм авторитетом задають тон у громаді не лише духовний, але й світоглядний. Слово про славі справи Божі має звучати українською з усіх кафедр.

Найважче її повернути у семінарії та коледжі: аргументи банально прості – немає підручників, викладачі/перекладачі не володіють українською. Цікаво, що англійську і грецьку вивчають, а українську зневажають. Хоча найстратегічніша тема – це церковна культура. У нас ненормально мізерна кількість християнських поетів і композиторів. А ті, що є, частіше використовують російську через перераховані причини.

Не зрозуміла інерція молодих гуртів, які з англійської не перекладають українською. Особлива потреба в дитячих піснях, сучасних піснях для загальноцерковного співу. Хоча, мабуть, найважче подолати мовну пірву через звиклість до того, як було завжди. Але Добра Новина про славного Бога повинна якнайширше звучати українською через проповіді і пісні, через статті, книги, теле- і радіопрограми.

Я дуже розумію проблему, бо сам служу у двомовній церкві під Києвом. І багато зусиль потрібно докладати, щоб збільшити кількість україномовних пісень та проповідей хоча б до половини. Бо існує

інерція, бо під руками лежить готовий продукт, а український потрібно творити. Але якщо всі діти в школі навчаються українською, то чому вони мають приходити в недільну школу, щоб Біблію їм викладали російською? Мабуть, так і закладається упередження щодо неповноцінності мови.

Я проти насильницької українізації. Ми це вже проходили. Це не той шлях. Питання мови делікатне і вимагає тривалих, осмислених і послідовних дій. Це цілий процес. Але дії дуже необхідні, служителі повинні про це думати і осмислено діяти.

Нездатність служителя висловитися українською – це неповага до країни і народу, гріх перед Богом, бо ігнорується Богом даний інструмент спілкування та засіб поширення Його слави «власною» народом. Так, наш народ має скалічену мовну історію, але це не привід, аби каліцтво похвалити і підтримувати.

Поділяю заклик голови ВСЦХБ Валерія Антоюка, який у дискусії служителів щодо мови написав: «Брати, хотів би всіх служителів церков закликати до того, аби після 25 років свободи і двох воєн ми, все ж таки, почали нарешті володіти українською і проповідувати українською. Пробачте, але якщо нема мови – не буде країни. Дивно, що багато хто вивчив і англійську, й інші мови, але так і не спромігся у своїй країні вивчити українську. Вважаю, що це все ще відлуння минулої потужної пропаганди СРСР. Пора вибиратися з цього. Розмовляйте і проповідуйте якою хочете – після того, як можете це робити державною».

Микола Романюк.

Полковник Збройних сил вручив єпископу Ростиславу Мураху відзнаку міністра оборони «Медаль за сприяння Збройним силам України»

До головного офісу ЦХВС України полковник Василь Світак прийшов без попередження. Тож працівники канцелярії змушені були відкликати єпископа Ростислава Мураху із лекції, яку він саме викладав у Київському біблійному інституті (обидві установи розміщені під одним дахом). Причина поважна – вручення державної нагороди!

«Не тільки я, усі церкви роблять... Є люди, які більше роблять», – скромно коментує Ростислав Миколайович, але щиро дякує полковнику і просить передати подяку за відзнаку міністру оборони Степану Полтораку.

За які саме заслуги старший пресвітер Хмельницького обласного об'єднання церков ХВС України Ростислав Мурах був удостоєний медалі, ми запитали у самого полковника.

«Завдяки церквам Хмельницької області і особисто Ростиславу Миколайовичу значна допомога була доставлена на передову бічню ще на початку антитерористичної операції у 2014 році. Тоді, коли у цьому була особливо гостра потреба, – розповідає Василь Світак. – Це медикаменти кровоспинної дії, продукти харчування, побутова техніка. Зокрема закупили пральні машини для військових, різноманітне приладдя та інструменти для ремонту техніки».

За словами полковника, хмельницькі брати на чолі із Ростиславом Мурахом не раз возили матеріальну допомогу у зону АТО – в Гранітне, Покровське та інші «гарячі» населені пункти. І могли переконаватися, що вона потрапляє за адресою.

«Сам Ростислав Миколайович, коли був у зоні АТО, проводив духовне спілкування з військовослужбовцями. Знаю, що декому ці розмови допомогли просто вижити, бо люди там бувають на межі відчаю», – додає Василь Васильович.

Нещодавно, доставляючи допомогу на Донеччину, хмельничани навідали дитячий садочок у селі Покровському, де, окрім солодких різдвяних

подарунків, вручили колективу і дітям канцелярське приладдя, одяг, дитячу літературу. Керівництво дитсадка не знало як і дякувати, вони були щасливі, бо не очікували таких гостей. Волонтери, які приїжджають до села, здебільшого опікуються бійцями військової частини, а от місцеве населення часто залишається поза увагою. Тому, як розповів полковник, самі військові нерідко допомагають чим можуть цивільним.

Особовому складу підрозділу інженерних військ, де служив полковник Василь Світак (він проходив службу в Центральному управлінні інженерних військ Головного управління оперативного забезпечення ЗСУ, а тепер буде очільником навчального закладу в Кам'янці-Подільському, де готуватиме військових інженерів), було роздано Біблії та Нові Заповіти. У них вклали інформацію з координатами служителів місцевих церков на Хмельниччині, тому солдати і сьогодні можуть зателефонувати, отримати духовну пораду, попросити про молитву. Кожен вечір у підрозділі моляться «Отче наш».

Як у свою чергу зазначив Ростислав Мурах, Василь Васильович не раз був свідком Божої милості: «Він розповідав нам, як по приїзді на місце дислокації їм сказали: «Ваш підрозділ розташується ось тут». Василь Васильович, певно, відчувши щось у своєму душі, сказав, що там дислокуватись не можна, і розмістив підрозділ трохи далі. А о четвертій годині ранку те місце, де вони мали спати, сепаратисти накрили «Градами». Отаке-от провидіння Боже!» – підкреслює єпископ.

Було й таке, що прямо на полковника їхав ворожий танк, залишилось зробити тільки вистріл, але Василь Васильович (хоч подумки вже попросився з рідними) помолився до Господа про спасіння. І танк, який був уже на відстані 30 метрів, різко звернув і поїхав в іншому напрямку. Таких випадків військові можуть розповісти немало. Багато з них вірять у силу молитви і Слова Божого. І той факт, що єпископи та інші служителі церков ХВС отримують державні нагороди, говорить сам за себе.

chve.org.ua.

КИЇВСЬКІ КАПЕЛАНИ ДОСТАВИЛИ В ЗОНУ БОЙОВИХ ДІЙ «ШВИДКУ» ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ І ПІДТРИМКУ ДЛЯ МЕШКАНЦІВ АВДІІВКИ

У зв'язку із загостренням ситуації в районі міста Авдіївки Донецької області військові капелани та брати-підприємці, члени Київської церкви «Скінія», відвідали зону бойових дій із гуманітарною місією.

Вони доставили в розпорядження 72-ї окремої механізованої бригади (регулярне формування Збройних сил України, в якому капелани церкви служать на постійній основі) сучасний, добре оснащений автомобіль швидкої допомоги. Цей автомобіль придбаний і переданий в Україну за підтримки місіонерської організації «Маранафа» з міста Рочестера (США) і місії милосердя та благодійності «Ковчег».

«Я вірю, що Бог спасає життя людей, але і цей автомобіль також може спасти хоча б кілька життів, і вже тому ми не даремно це робимо, – говорить старший пастор церкви Рустам Фатуллаєв. – Наші спонсори, брати-підприємці послужили фінансами, члени церкви зібрали гуманітарну допомогу для

населення Авдіївки, яке нині переживає нелегкі часи».

Командування 72-ї бригади висловило подяку всім церквам за надану допомогу і підтримку в цей непростий час. А ми розуміємо: коли у твоїй країні йде війна, можна зайняти позицію невтручання і залишатися осторонь, а можна брати відповідальність і робити свій внесок у порятунок людей – як в духовному, так і в прямому сенсі цього слова, повідомляє сайт skinia.org.ua.

«ЦІННІСТЬ ЖІНКИ В ОЧАХ БОЖИХ»

29 січня команда відділу жіночого служіння церкви ХВС м. Вишгорода на Київщині навідала сестер Білої Церкви. Говорили на тему «Цінність жінки в очах Божих». Тема виявилася цікавою й корисною, як свідчили після зібрання сестри, і пастор церкви їх у цьому щиро підтримав. Разом співали, слухали слово (Оксана Найдич, відповідальна за жіноче служіння в Київській області) і свідчення Інни Гузь, пили чай, словом, чудово провели час, взаємно збудовуючись.

ДО УВАГИ СЕСТЕР З МІСЦЕВИХ ГРОМАД ЦЕРКВИ ХВС УКРАЇНИ!

Якщо ви не мали змоги відвідати у 2016 році Всеукраїнську жіночу конференцію, що під гаслом «Місіонерка XXI століття» проїхала в Кончі-Заспі під Києвом, ви ще можете придбати диски із повним записом конференції.

Глибокі проповіді, навчання, чудові свідчення і настанови не лише допоможуть вам пережити відчуття причетності до великої армії сестринства ЦХВСУ, а й сприятимуть духовному зросту.

Диски також – прекрасний подарунок сестрам вашої церкви, які з певних причин позбавлені можливості відвідувати великі зібрання.

Ціна повного комплексу (4 диски) – 90 грн.

Звертайтеся до координатора відділу жіночого служіння ЦХВСУ Людмили Степанченко (097 353 49 68).

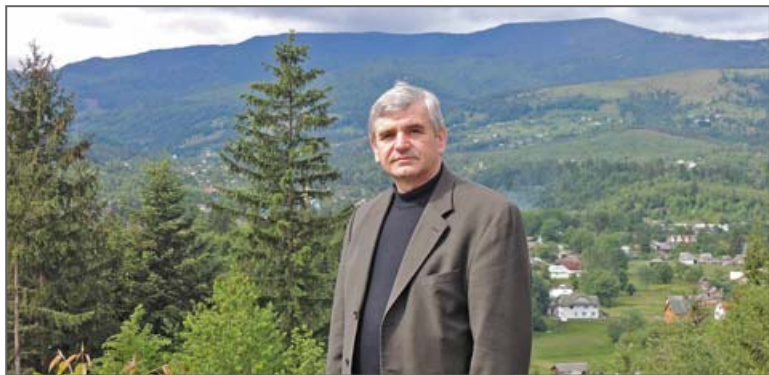

Микола СИНЮК

Перший заступник
старшого єпископа ЦХВЕУ

Єпископ

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ – ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ СУЧАСНОСТІ

Окрім Євангелія та ідей П'ятидесятниці, нам, за великим рахунком, нічого показати один одному. Так, ми служили, ми щось робили, займалися якимись питаннями, але тільки тому, що сила Євангелія щось звершила в нашому житті.

Отож, «П'ятидесятниця – відповідь на виклики сучасності». Згадаймо кілька текстів з Писання.

«Він камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним! І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали... І апостоли з великою силою свідчили про воскресіння Ісуса Господа, і благодать велика на всіх них була!» (Дії 4:11-12, 33).

Що таке П'ятидесятниця – свято, подія, процес, рух? Слово Боже відповідає на це питання конкретно: це те, що Бог передбачив споконвіку і здійснив того дня в Єрусалимі. Це Його план – щоб у день П'ятидесятниці релігію реформувати в живі відносини, живе спілкування з Богом.

П'ятидесятниця – це день, коли купка переляканих рибалок раптом стала монолітом, який взяв на себе відповідальність за весь світ. Власне, у день П'ятидесятниці була покинана до життя визначена споконвіку, ясна, як зоря, прекрасна, як місяць, світла, як сонце, грізна, як полки зі знаменами, Церква нашого Господа Ісуса Христа. Вона повстала в день П'ятидесятниці.

Візьму на себе сміливість твердити, що неможливо говорити про П'ятидесятницю як особливе явище поза контекстом Церкви. І перефразовуючи девіз нашого конгресу, скажу, що Церква П'ятидесятниці (не п'ятидесятників) – це відповідь на виклики сучасності. Перш ніж Церква

відповідь на виклики сучасності, вона повинна відповідати на виклики, які П'ятидесятниця ставить перед Церквою.

Які ж виклики ставила П'ятидесятниця перед Церквою часів перших апостолів, і як реагувала Церква на ці виклики? Це актуально і для нас, сучасних церков.

Перший виклик – це єдність Церкви. Другий: Ісус Христос – наріжний камінь всього. Третій – місіонерство як спосіб життя Церкви.

Єдність

У перших шести розділах Дій незримо, але дуже серйозно присутня ідея єдності Церкви. Усі вони були однодушно разом, і це була передумова зішестя Святого Духа. Зішестя Святого Духа передбачає однодушність. Однодушність в молитві і в молінні, у скорботі і загрозах.

Коли синаedrion почав приймати постанови і закони, апостоли «однодушно свій голос до Бога піднесли й промовили:... І тепер споглянь, Господи, на їхні погрози, і дай Своім рабам із повною сміливістю слово Твоє повідати» (Дії 4:24, 29).

Вони були однодушні в служінні: «Ставши ж Петро із Одинадцятьма, свій гоґороз підніс та й промовив до них...» (Дії 2:14).

Одинадцятьоро були готові підписатися під кожним словом Петра. І тільки тому, що всі були напоєні одним Духом. П'ятидесятниця і Дух Святий передбачають єдність. Не випадково на кожному зібранні ми повторюємо: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога-Отця, і причастя Святого Духа нехай

буде з усіма вами. Амінь» (2 Кор. 13:13).

Дух Святий передбачає єдність. Тільки тоді Церква зможе бути Церквою П'ятидесятниці і відповідати на виклики сучасності, коли дія Святого Духа продукує єдність.

Не так давно, всього якихось 25 років, як ми попросилися з ідеєю єдності, яка звучала в заголовках всіх газет: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!». Чингісхан, батий і наполеони хотіли завоювати весь світ, об'єднати всіх під одним началом. Не вдалося.

Найглибший і досконалий приклад єдності – це єдність Небесного Отця та Ісуса Христа. Євангеліст Іван у 17-му розділі описує молитву Ісуса, яка відкриває нам ціль єдності: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова повірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі...» Яка ж ціль? «Щоб увірував світ». ось ціль єдності, ось послання Боже. Тільки тоді світ зможе пізнати істину.

Ісус – наріжний камінь

Ісус Христос – наріжний камінь всього. Але що це за виклик?

У день П'ятидесятниці подиву людей не було меж. Що це, що відбувається? Сповнений Духом Святим Петро пояснює, що це. Це те, про що звіщав пророк Йоїл. І тільки шість віршів говорять про П'ятидесятницю. А далі весь акцент знову на Ісусі Христі. Він – наріжний камінь всього. Цей великий, божественний, скромний Дух Святий про Себе не сказав ні слова. Тільки Христос завжди говорив про Нього. «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в ім'я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив».

Ми знаємо, як розвивалися події далі, коли Дух Святий перевів мову Петра на Ісуса Христа. «А Петро та Іван на дев'яту годину молитви йшли разом у храм. І несено там чоловіка одного, що кривий був з утроби своєї матері. Його садовили щоденно в воротах храму, що Красними звалися, просити милостині від тих, хто до храму йшов. Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині. Петро ж із Іваном поглянув на нього й сказав: Подивися на нас! І той подивився на них, сподіваючись щось дістати від них. Та промовив Петро: Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа

Назарянина устань та й ходи! І, узявши його за правицю, він підвів його. І хвили тієї зміцнилися ноги й суглоби його!.. І, зівравшись, він устав та й ходив, і з ними у храм увійшов, ходячи та підсакаючи, і хвалячи Бога!» (Дії 3:1-8).

Виявляється, люди в простих рибальських плащах дещо мали. Те, чого не мали інші. І це не золото і не срібло.

До речі, ми з вами можемо дати тільки те, що в нас є. Обіцяти можна багато, але дати – лише те, що маєш.

І ось коли той чоловік був зцілений, збіглися люди, знявся галас, багато хто дивувався, як людина, котра стільки років просила милостиню, стала здоровою.

І – увага, служителі – той самий рибак Петро, котрий тільки що казав хворому: подивися на нас, – радикально міняє кут зору: «Мужі ізраїльські! Чого ви дивуетесь цим, та чого ви на нас позираєте так, ніби те, що він ходить, ми зробили своєю силою чи благочестям?» (Дії 3:12).

Це дуже серйозний момент – вчасно перевести погляд від себе улюбленого, себе – пророка, апостола, єпископа, пресвітера – на Спасителя.

«Чого ви на нас позираєте...» Так, є момент, коли треба дивитися на нас. «Роби, як я...» «Я бачу інший шлях...» Але головне – не впасти в оману.

Трагедія багатьох сучасних церков, які навіть називають себе п'ятидесятницькими, у тому, що їхні лідери забули звернути увагу з себе на Ісуса Христа. «Я мав одкровення...» «Я вчора вночі бесідував з Богом...»

Не ми, а Ісус Христос. Потрібно вчасно перевести увагу на Спасителя. Це нам необхідно. Це стосується і кожного особисто, і служителів церкви, і, власне, самої церкви. Тому що і церква може дуже сильно акцентувати на собі, на своїй унікальності. Нам відомі приклади...

Акцент на собі, на конфесії, на якійсь особливій належності... Але Церква Християн Віри Євангельської повинна спрямовувати погляд на Ісуса Христа. Саме туди скеровує нас Дух Святий. Тому що сьогодні множаться церкви п'ятидесятників, але все менше церков П'ятидесятниці.

Нехай Дух Святий допоможе всім нам зрозуміти, що П'ятидесятниця передбачає дію Духа Святого в церкві.

Це потрібно служителям, це потрібно

можновладцям. Пам'ятаєте – Петро говорить людям, які представляли релігійну і світську владу: «Він камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним! І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:11-12).

Зазнають фіаско, переживуть поразку особа, служитель і навіть церква і держава, якщо наріжний камінь не буде наріжним. Ісус Христос – на першому місці, усе решта – на своїх місцях.

Місіонерство як спосіб життя

П'ятидесятниця була першою міжнародною євангелізацією в Єрусалимі. І я не втомлюся говорити про те, що Дух Святий – це Дух місіонерства. Коли натхнені воскресінням Ісуса апостоли були готові ринути в бій і проповідувати, Він зупинив їх і сказав залишатися в Єрусалимі, поки не зодягнуться силою згори, силою від Небесного Отця. «Ви будете хрещені Духом Святим і Моїми свідками станете».

Улюблена робота Духа Святого – допомагати мені і вам, Його Церкві, бути не стільки Церквою п'ятидесятників, скільки Церквою П'ятидесятниці і проголошувати Його істину аж до краю землі. Прийняття Духа Святого передбачає місіонерство кожного зокрема і Церкви загалом.

Коли у XVIII столітті в містечку Гернгут зійшов Дух Божий і церква, відома як моравські брати, пережила щось особливе, практичним виявом цього стало те, що ця група людей стала посылати місіонерів, куди тільки це було можливо. Історичні факти свідчать, що за 20 років моравські брати відправили місіонерів більше, ніж усі протестантські церкви за попередні 200 років.

Дух Святий народжує дуже і дуже сильне бажання благовітстити і поширювати Його Царство. Сила Бога для здійснення Його намірів – це Дух Святий. Кожен християнин – це місіонер.

Якщо Церква відповідає на виклики П'ятидесятниці єдністю, розумінням того, що на чолі всього – Господь Ісус, і якщо поширення Царства, місіонерство стануть суттю Церкви, це будуть правильні відповіді. Ми не підємо далі гарних заяв і декларацій, якщо виклики П'ятидесятниці не будуть прийняті і втілені в життя.

ЛИЦЕМІРСТВО

Недавно я бачив кілька репортажів з політичної ходи. Люди несли транспаранти двох типів – на одних проголошувалася любов, співчуття, мир, толерантність, на інших виявлялася різка неприязнь, навіть ненависть до політичних опонентів. Та й у виступах ораторів лозунги любові поєднувалися з грубою і вульгарною лайкою на адресу противників.

Безперечно, демонстрантів звинувачували в лицемірстві. І тут я згадав, що десь вже чув подібні звинувачування. У лицемірстві постійно звинувачували християн. Люди в церкві, як постійно пишуть на антихристиянських сайтах, – лицеміри. Вони не виявляють тих рис, яких вимагає їх віра. Вони не виглядають достатньо терплячими, люблячими і не ігнорують світські блага. Вони не живуть так, як проповідують. Отже – як розвивається аргумент далі – сама християнська віра неправдива, і сповідувати її не варто.

Взагалі-то, християнська віра якраз і говорить про те, що всі люди – грішники, а християни – прощені грішники, які постійно задіяні в процесі виправлення. І цей процес завершиться тільки на небесах, а поки що «коли ж

кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди» (1 Ів. 1:8).

Те, що християни не відповідають ідеалам, які самі проголошують, – постійна тема Писання. Але це стосується не лише християн. Будь-якому співтовариству людей, що проголошує якийсь позитивний моральний ідеал, можна дорікнути в лицемірстві.

Люди, проповідуючи терпимість, бувають явно нетерплячими щодо тих, хто їм не подобається. Борці з ненавистю виявляють озлоблення А люди, які в секулярному контексті проголошують любов, завжди готові вибухнути запеклою лайкою щодо тих, хто, на їх суворий погляд, недостатньо люблячий і терплячий. Автори, що прославляють розум та інтелектуальну чесність, демонструють вражаючу нечесність і замкнутість, коли мова заходить про щось, що може загрожувати їх світогляду.

Якщо лицемірство знищує ідеал, якому люди присягають, то у світі нема жодного незнищеного ідеалу. Але воно свідчить про дещо інше – про непереможний конфлікт між тим, що люди самі визнають справедливим, і тим, як вони насправді поведуться. Цей конфлікт – вияв того, що християнське богослов'я називає перворідним гріхом. Людське лицемірство – це не аргумент проти християнства, а якраз навпаки – доказ того, що людина потребує Божої сили і допомоги для зміни свого серця.

С. Х.

Як пізнати Божу волю

Є два ключі для пізнання Божої волі в певній ситуації: переконайтеся, що те, про що ви просите чи збираєтеся зробити, не суперечить Біблії; і що це прославить Бога і допоможе вашому духовному зростанню.

Якщо ви відповіли позитивно на обидва ці запитання, але Бог не дає вам бажаного – то, найімовірніше, на те нема Божої волі або вам просто необхідно почекати.

Людям нелегко пізнати Божу волю. Ми хочемо, щоб Бог конкретно вказував, що робити – де працювати, де жити, з ким одружитися і т. д. У Біблії написано: «... і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться від новою вашим розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, – добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2).

Бог рідко дає людям безпосередньо і конкретну інформацію. Він дозволяє нам самим приймати рішення. Богові не до вподоби те рішення, яке призводить до гріха або суперечить Божій волі. Господь бажає, щоб ми приймали рішення в погодженні з Його волею.

То як же пізнати, у чому полягає Божя воля для нас? Якщо ми маємо близькі стосунки з Богом і справді хочемо виконувати Його волю – Бог вклав Своє бажання у наше серце. Головне – прагнім до того, що до вподоби Йому, а не нам самим.

«Хай Господь буде розкіш твоя, і Він здійснить тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4). Якщо наші вчинки не суперечать Біблії і сприяють нашому духовному зростанню, тоді Біблія «дозволить» нам самим приймати рішення.

ЯК ВІН Є!

«Улюблені, – ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є!» (1 Ів. 3:2).

Кожен справжній християнин – частина Нареченої Христа. Якщо ти любиш Ісуса, то одного чудового дня твій Жених приїде, підхопить тебе і перенесе через небесний поріг.

Багато людей, однак, стверджують, що народилися згори, що люблять Бога, і при цьому більшу частину свого часу вони думають про все, окрім Бога.

Якщо ми дійсно любимо Його і не можемо дочекатися, щоб бути з Ним, то повинні очікувати, як наречена, яка збирається вийти заміж. Чи ви бачили коли-небудь засмучену наречену? Кожна наречена, готуючись до великого і прекрасного дня свого весілля, захоплена думками про свого нареченого.

Кажуть, що Семуель Резерфорд зазвичай засинав, говорячи про Христа, і якщо протягом кількох годин сну його губи несвідомо бурмотіли щось, то з'ясовувалося, що йшлося про його Господа.

Ми повинні практикуватися в таких речах. Чим більше ми спілкуємося з Господом, тим більше будемо любити Його прихід. Чим більше часу ми проводимо з Ним, тим більше будемо наповнюватися всепоглинаючою надією побачити Його, «як Він є».

На жаль, багато християн не готові до зустрічі з Господом. А ви? Чи наповнені ви Ісусом, а чи є інші кумири у вашому житті? Чи став Він вашою пристрастю?

Настав час дати відповіді на ці питання. Бо Він гряде.

Михайло ПАНОЧКО

Старший єпископ
ЦХВЕ України

ТАЄМНИЦЯ БОЖОЇ ЛЮБОВІ

«Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй! Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця і перебуваю в любові Його. Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість! Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!» (Ів. 15:9-12).

Ми щасливі тим, що в нашій країні лунає голос Євангелія. Такого не було ще якихось 25 років тому. Ми не мали таких умов і таких молитовних будинків. Та коли в наш край прийшла свобода, двері відчинилися настільки широко, що ми іноді губимося і, можливо, не завжди готові дати відповіді на виклики сьогодення.

Це покладає на нас велику відповідальність. Двері відчинені — що нам робити? Заходити в ті двері, ховатися в куцах чи втікати десь в інші країни? Це вирішувати не Господу — це вирішувати нам. А прийняття рішень здебільшого залежить від наших стосунків з Богом.

Ми всі в дорозі. Чи дійдемо до кінцевої мети — це залежить тільки від нас. З Божої сторони зроблене все. Ми маємо гаранта, Ім'я Якому — Ісус Христос. Ми не могли перемогти смерть — Він з нею зустрівся і забрав у неї владу. Ми не могли відібрати від диявола ключі від пекла. Та Ісус має владу, і тепер Він тримає ключі від пекла і смерті. Господь царює у всесвіті.

Божу прихильність нам придбав на Голгофі Ісус

Наш текст говорить про наші особисті взаємини, від яких так багато залежить. Ісус тут пояснює нам, що як Отець полюбив Його, так і Він полюбив нас. Це адекватна, сильна любов. Хто з нас сумнівається в тому, що Отець полюбив Свого Сина? Ніхто! А от у тому, що Ісус полюбив нас так само, як Отець полюбив Його, сумнівається багато хто. І знаєте, чому? Бо ми дивимося не на Нього, а на свої немочі.

Нам хочеться сподобатися Йому, чимось заслужити прихильність Божу. Сестри і брати, Церква дорога, Божу прихильність нам придбав на Голгофі Ісус! Заради Свого Сина мені і вам Отець простить. Заради Свого Сина Він нас чує і веде. Коли сьогодні ми тут сидимо, наш Господь Ісус виконує благословенну роль Первосвященника і Заступника за немочі наші. Слава Йому навіки!

Ісус відкрив нам цю таїну — Він полюбив нас так, як Отець полюбив Його. Сестри і брати, закликаю вас: вірмо в це слово! І коли ми будемо вірити, нам захочеться Йому дякувати і благословляти Його. Хай навіть у нас тисячі недоліків і немочей, в Ісусі — повнота досконалості. Ісус показує нам океан Божої любові, щоб ми черпали звідти, збагачуючи свою душу. І ми самі винні у тому, що щось не пускає нас до цього океану, — тому що не довіряємо, або не маємо часу, або дуже стурбовані, або ще щось... Перед ним апостол Павло вигукував: «О глибино багатства, і премудрості, і знання Божого!»

Дійти до кінця

Коли ми не споглядаємо на цю велику Божу любов, нами опановують інші емоції. Нас починають захоплювати інші ідеї. Починає тягнути в інший бік.

Єврейський народ з чудесами й ознаками отримав повну свободу. Фараон ніколи б їх не відпустив, якби в цей процес не втрутився Бог. Він вивів вчорашніх рабів на волю.

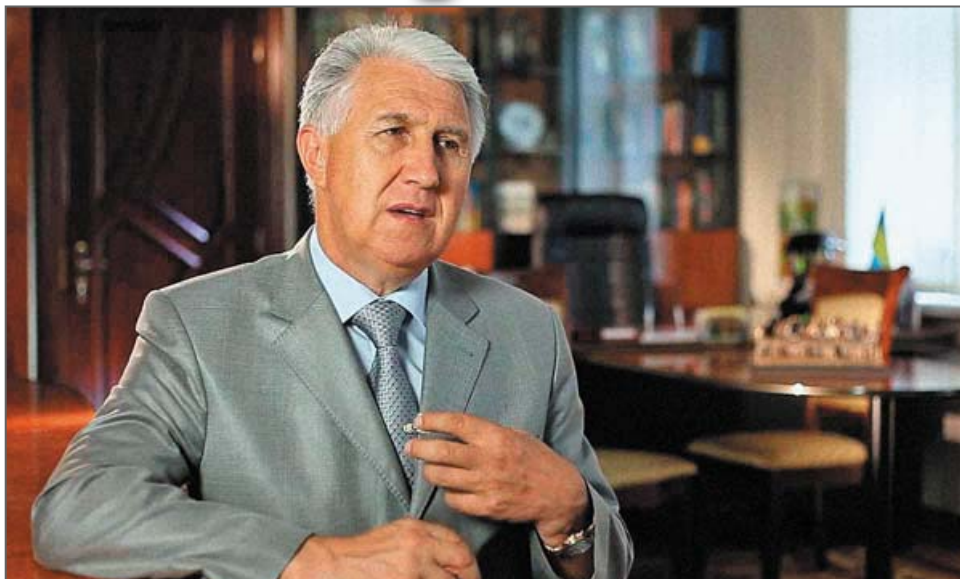
Ця історія — прообраз. Це ми були під п'ятою фараона — ти і я. Він нас мучив, душив, ганьбив і тягнув у прірву. Але ми почули проповідь Євангелія, почули, що Ісус — наш Спаситель. Почули і вийшли зі світу, з-під влади фараона. Сьогодні ми йдемо життєвою пустелею, але чи дійдемо до кінця? От що тривожить наші душі.

Те, чи дійдемо ми щасливо до кінця, залежить від наших відносин з Богом. І не кажімо: «Як Бог дасть», «Як Бог хоче», «Якщо Бог допоможе» — це не біблійна позиція. Так говорять люди, які не знають Бога. Ісус на весь світ говорить, що так само, як Отець полюбив Його, Він полюбив нас.

Повірно в цю любов! Голгофа яскраво підкреслює одну важливу істину: наша душа вельми цінна в очах Божих. Бо інакше Він не платив би за неї — а Він заплатив не сріблом чи золотом, а дорогоцінною кров'ю нашого Спасителя.

Правильна позиція

Це не тільки приємно, але й відповідально. Тебе

любить Господь. І полюбив Він тебе ще до закладення світу. Іван написав, що ми будемо любити Його, бо Він перший нас полюбив.

Як це — перший нас полюбив? Може, полюбив тоді, коли увірували наші батьки? Або коли ми покалися? Або коли ми почали робити добрі діла? Ні, Біблія ставить нас у правильну позицію — Він полюбив нас ще тоді, коли не було ні землі, ні неба, ні зір. Віруймо в це!

Дуже важлива істина захована в другій половині цього вірша. Заявивши, що Він нас любить, доказавши цю любов всьому світові, Він говорить нам, віруючим людям: «Перебувайте в любові Моїй!».

Якби євреї трималися Господа, а не думали про котли з м'ясом, якби тулилися серцем до свого Бога — Бога Авраама, Ісака і Якова, а не думали про часник і цибулю, про ті умови, в які вони потрапили, усе було б інакше...

Сьогодні ми йдемо тією пустелею, і не раз пісок пече наші ноги, не раз ми стикаємося з речами, які важко зрозуміти, але ми маємо пройти цю пустелю, бо з нами Господь. І чим ближче ми до Нього, тим легше нам йти. Якщо ми нарікаємо, це означає, що ми вже віддалилися від Нього. Нам тяжко справитися не тільки з проблемами, а навіть із самим собою.

Не раз в розумі і душі виникають такі речі, що дивуєшся: ніби й віруючий, а таке... Секрет сили — «перебувайте в любові Моїй».

У цьому розділі шість разів написано: «Перебувайте в любові Моїй». Проблема сьогодення — мало з нас докладають зусиль, щоб у Ньому перебувати. Ще на зібрання можемо прийти, ще «Отче наш» змовимо в неділю... А в понеділок? Тож не неділя, коли причастя з благоговійним виглядом приймаємо. По-неділок — звичайний день, можна розслабитися...

Джерело сили

У нас є ціль — дійти до небесного Ханаану. Євреї йшли 40 років, хоч могли дійти за 40 днів. 40 років — це нібито й небагато, але й немало. Хто знає, чи до наступного спомину ми доживемо. Хто нам дасть гарантію? Тому Ісус вказує нам на джерело сили — Його любов. Там секрет мудрості, бадьорості і натхнення, чого нині так бракує віруючим людям. І це від нас залежить.

Далі Ісус пояснює, що означає перебувати в Його любові. Є умова: «Якщо ви будете зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете...» І далі Він звертає увагу на Себе: «Як і Я зберіг заповіді Отця і перебуваю в любові Його».

Для нас, віруючих людей, Господь залишив багату спадщину. Залишив Своє святе Слово. На жаль, так багато з нас нечасто вдаються у вільний час до Біблії. Ми маємо час на різні речі. А от часу на те, щоб душу зміцнити Словом, нам бракує.

Нам подобається церковна ложка, коли нас у церкві нагодує, скажуть проповідь, а потім весь тиждень душа голодує. Не робімо цього! Це немудро, неправильно і більше того — небезпечно.

Хто забороняє тобі, сестричко і братчику, усаїтнітися, відкрити Слово і сказати, як сказав колись маленький Самуїл: «Говори, Господи, раб Твій слухає Тебе». І Господь не раз сказав би слово потіхи, поради, мудрості, підбадьорення, щоб ви дійшли до кінцевої мети, а не впали кістками в пустелі.

Слово має стати частиною нашої сумі

Наша дорога дуже серйозна, і ми, проповідники і служителі, маємо акцентувати на тому, що ця дорога дуже й дуже вузька, і по ній треба обережно йти. Без заяв: я все знаю, без легковажності, мовляв, якось буде. Життєва пустеля — це серйозне випробування. Вона виявляє слабких і сильних.

І кількості тисяч євреїв, хрещених в морі, у хмарі і в Мойсея, не дійшли. А ми часто думаємо, що хрещені в воді і Духом, і нам вже гарантовані небеса.

Дорогу ще треба пройти. Треба не тільки спаситися, але й принести плід, щоб інші це побачили і прийшли до Бога. Хто з нас не хоче, щоб через наше життя і служіння бодай одна душа прийшла до Бога? Усі хочемо. То й робімо так!

Хотіти — це добра штука, але до цього ще треба щось додати. Петро пише: «Докладіть зусиль і покажіть у вашій вірі...» Хай Бог береже нас від порожньої, пустої, мертвої віри.

Він залишив нам Своє Слово. Я вже 46 років у служінні. І зауважую, як непросто, щоб це слово потрапило у душу і пустило там своє коріння. Здається, невелика відстань від голови до серця — якихось 32 сантиметри, а який довгий процес переходу Слова від розуму у твоє єство. Іноді буває, як у народному прислів'ї: обіцянки масні, а вареники пісні. Знати знаємо, але практики нема. Чому? Бо Слово Боже має пустити коріння і стати частиною нашої суті.

Біблія каже: Слово сталося тілом. Якби Слово не сталося тілом, ми не були б спасенні. І коли ми Слово Боже втілюємо в життя, це тішить нашого Господа. Ми досягли цілі.

Тому закликаю: не надійтеся на якісь особливі зібрання, куди дехто так любить їздити, щоб зарядитися. Ти маєш можливість зарядитися у себе в хаті, у своїй кімнаті. Підключайтеся вірою до Господа.

Буває, що Господь особливо благословляє, дає особливе слово. Але євреї мали збирати манну кожного дня. Вони не наїлися раз і на 40 років. Треба було щодня вставати раненько і збирати манну.

Єдина умова

Ми йдемо в Небесну країну, і нас веде Господь. Але на цій дорозі ми маємо співпрацювати з Ним, докласти зусиль, щоб Слово Боже стало для нас улюбленим і присмним. Наша природа опирається цьому, бо в нас діє ще ця п'ята колона. І тому Слово Боже корегує, підправляє наші земні дороги.

Колись автор одного псалма молився: «Боже, випробуй мене і пізнай, чи я не на небезпечній дорозі, і на стежки справедливості мене попровадь». Щоб нам досягнути благословенної кінцівки нашої дороги, є єдина умова — перебувати в Ісусі Христі, в Його Слові. Від Слова Божого зростає наша віра, від нього ми набираємося мудрості і стаємо тихішими і смиреннішими, воно підрізає всяку буйність, хтєвість і гордість. Боже Слово — як рентген, і як серйозно потрібно до цього ставитися.

Читаймо Біблію не боком — бо лиш сусіда будемо там бачити. Читаймо так, щоб ми побачили риси своєї душі і, знайшовши, смиренно схилилися на коліна і сказали: Господи, прости, я інших навчаю, іншим пояснюю, а сам потрапив у капкан.

Якщо навіть Мойсей, вождем народу ізраїльського, який був такий близький з Богом, — не явив святості і не ввійшов в Обітовану землю, то що казати про нас.

Ісус сказав: «Перебувайте в Мені». Це має стати потребою наших сердець. І ніхто заміниці нам не дасть. Не шукаймо чудес — шукаймо Слова Божого. Перебувати в Ньому — це значить перебувати в Його Слові.

Вірою прищепімося до Лози

Ми би хотіли мало праці вкласти, а великий результат отримати. Але, шановні, це небезпечно і неправильна позиція. Подивімося на Ісуса — як дорого Йому далось спасіння наших душ.

Невже в Бога не було інших способів? Не було! Не було іншого способу, окрім Гетсиманії і Голгофи. Не було іншого способу, як стояти перед

смертельною чашею і казати: «Смертельно стрижена душа Моя».

Наші скорботи і переживання виглядають такими мізерними перед тим, що Божий Син бачив перед Собой. Але Він виконав волю Отця і до кінця випив Свою чашу.

Закликаю вас як свою душу: перебуваймо в Ньому! Щоб ми прищепилися до Нього, Він став Людиною. Він не з неба говорив до нас, а народився в яслах. «Я — істинна виноградна Лоза...» А вона така слабенька, така ніжна і чутлива. «А ви — галуззя».

Яка це чудова картина — Ісус став Лозою, щоб ми вірою прищепилися до Нього і від Нього черпали соки. Слава Йому навіки! Від Нього, а не від наших талантів чи харизм, успіх. Наша сила і мудрість — у Христі. Наша перемога — у Христі. Іншого не дано. «Хто в Мені не буде перебувати, той засохне».

Якщо ви відчуваєте сухість душі, брак радості, хоч і спомин принімали, якщо подяка скупенька цідиться крізь зуби, — ви засихаєте. Шукайте Ісуса.

«Написано!»

Пустеля — серйозна річ. Потрібно озброюватися Його Словом і зміцнятися Його Духом, вірою триматися Христа, бо інакше не дійдемо. Обрядові дії не допоможуть, членство в церкві не допоможе, посади і сани не допоможуть, якщо ми не будемо триматися Ісуса. Бо противник у мільйон разів сильніший за мене і за вас. Та у Христі ми збережені.

Як часто буває, що минають дні за днями, а ми не читаємо Біблію. На все маємо час, лише не на Слово. І як приємно, коли ти відкриваєш Біблію — а з її сторінок до тебе говорить Господь. Він зміцнює твою віру, дає можливість нагострити духовний меч і дати відсіч сатані, як дав Ісус в пустині. Він не вів з ним довгі бесіди, а говорив коротко і ясно: «Написано!».

Так і ми маємо робити. Прийшла біда — «Написано!». Образили нас — «Написано!». Засмутили нас — «Написано!». Лише знайдемо це місце, і це буде нашою утіхою, нашим хлібом, мечем і світличником. Слово Боже унікальне, ніхто до кінця не здатний зрозуміти.

Океан радості

«Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість». Чуєте? Небесний Господь не тільки простив і спас, але й хоче, щоб ми йшли за Ним радіючи, а не так, як на траурному зібранні. Голови опущені, голоси в мінорі... Деколи Іов виглядає веселішим, як ми із вами. Бо він сказав: «Бог дав — Бог взяв...»

Цей вірш говорить, що Бог хоче бачити Свою Церкву на землі не тільки святою, не тільки єдиною, але й радісною. Ви — діти Божі! Вам належить радість! Якось один чоловік у США виграв у лотерею кілька мільйонів. І з радості вмер. Інший виграв ще більше — і спився так, що також помер. Нині радість в людей у дефіциті. Але ми, сестри і брати, стоїмо біля океану радості. А вона — в Ісусі Христі. І тої радості в нас ніхто не забере, бо вона має вічну основу. Ми живемо в часи, коли багато негативів. Мінусів можна назбирати мільйон і один. Але живити свою душу цим не треба. Христос сказав: «Я хліб живий, що з неба зійшов. Хто буде їсти цей хліб, життя вічне той має!».

Докладімо старань — не для того, щоб заробити спасіння, а щоб його не згубити. Бо спасіння ми отримуємо вірою, а от щоб втримати той скарб — небагато з нас докладають старань.

Ми маємо неоціненний скарб — вічне життя в Ісусі Христі. Тому сатана нам заздрить і думає, як би нас зловити, запрягти у свою волю. І вже ні радості, ні натхнення, ні утіхи нема. Ледве-ледве душа тіла тримається. Хай Бог нас від того береже.

Але це залежить від нас. Тому докладімо всіх старань, щоб втримати те, що нам дав Господь. Як той чоловік, що отримав п'ять талантів. Гроші були панські, а що належало йому? Йому — і нам — належать пильність, ревність, молитовне життя, слези і докладання зусиль. Щоб ці п'ять талантів ми примножили для слави Господа.

«Оце заповідь Моя — щоб ви любили один одного, як Я вас полюбив». Хай ця заповідь закарбується в наших серцях. Старий Завіт закликав любити свого ближнього, у Новому Завіті планка любові піднята.

Але як можна любити так, як любив Ісус? З людського боку це неможливо, але коли ти і я з'єднаємося з Господом, тоді все стає можливим. «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює...»

Закликаю Божий народ: любімо Боже Слово, і прийде успіх. Любімо молитву і аудієнцію з Ісусом, любімо потаємні наші кімнати і молитовну тишу з Богом, говорімо з нашим Батьком. І Він скаже нам чудові речі, Він підтримає і допоможе. Тому що Він полюбив нас вічною любов'ю, а любов говорить, підтримує і благословляє.

ЧУДЕСА ЗЕМЛІ ОБІТОВАНОЇ

Група журналістів українських християнських ЗМІ відвідала Ізраїль. Своїми враженнями про поїздку ділиться редактор сайту ЦХВЄУ Ірина Столяр.

Земляк у високих кабінетах

На пропускному пункті міністерства закордонних справ охорона суворо, як в аеропорту. Диктофони і фотокамери (за винятком однієї) наказали залишити в автобусі. Нам видали бейджі і приставили проводжатого. І раптом сюрприз – у залі для конференцій групу привітали українською мовою: наш співрозмовник, заступник директора департаменту МЗС по Євразійському регіону Олександр Бензві виявився родом з Чернівців. 46 років тому він виїхав до Ізраїлю, де побудував дипломатичну кар'єру.

Теми, на яких зосередив увагу пан Олександр, – «Історія ізраїльсько-палестинського конфлікту» та «Дійсні загрози для Ізраїлю сьогодні». Євреї, мабуть, як ніхто інший можуть зрозуміти українців, оскільки добре знають, що таке вороже налаштований сусід. У цієї держави такий не один.

«Палестинці досі не визнають Ізраїль державою, однак для нас це як камінець у черевик: неприємно, але жити можна, – говорить наш співрозмовник. – Справжня загроза – Сирія з режимом Асада та «Хезболла», у них сто тисяч ракет спрямовані в бік Ізраїлю. І ще Іран – країна, яка розвиває ядерну програму і відкрито заявляє, що її завдання – стерти Ізраїль з лиця землі».

Олександр Бензві також розповів, що в країні існує повна свобода конфесій, однак офіційна релігія – юдаїзм. Це означає, що, скажімо, шлюбні реєструють тільки за юдейським обрядом, а хочеш іншу реєстрацію – будь ласка, їдь кудись у іншу країну. На Кіпр, наприклад, як це зробив менеджер прес-туру Роні (він атеїст).

Того дня в МЗС у нас було ще кілька цікавих зустрічей, одна з них – із пастором Стівеном Хурі, арабом-п'ятидесятиником, який активно служить та проповідує Євангеліє, у тому числі на закритих мусульманських територіях. За його словами за кілька останніх десятиліть християнство допомогло побудувати мости між євреями і арабами, допомогло їм стати на шлях примирення.

Місто для туристів

Сучасний Єрусалим – дуже гарне місто. Усі будинки в центрі облицьовані світлим єрусалимським каменем (іншими матеріалами користуватись тут заборонено). Світле місто... Такий собі віддалений прообраз золотого Небесного тезки.

Відповідно до програми третій день свого перебування в духовній столиці Ізраїлю ми змогли присвятити екскурсії Старим містом. Навіть дощ і холод не зміг зіпсувати піднесеного настрою. Наш екскурсовод Елі (Ілля) Романовський вільно володіє російською і добре знає Писання, з ним приємно поговорити на духовні теми.

Почали із башти Давида – це одне з найбільш відвідуваних туристами місць. У свій час башта слугувала фортецею,

в якій розміщали свої гарнізони римляни, хрестоносці, турки, англичці... Треба сказати, що цар Давид не мав до неї ніякого стосунку, його ім'ям башту назвали, скоріше, через непорозуміння. Перші укріплення на цьому місці збудували хасмонеї, священницький народ, до якого належали брати Маккавеї. Пізніше Ірод Великий (той самий, що наказав вбити немовлят у Вифліємі) побудував тут цитадель для захисту свого палацу. До сьогодні збереглася тільки нижня частина однієї з трьох башт, збудованих Іродом. Вечорами тут проводять вражаюче світлозвукове шоу, на яке через дощ нам так і не вдалося потрапити.

Спустившись із оглядового майданчика на башті, ми помандрували вузькими вуличками Старого міста. Воно поділене на квартали – єврейські, мусульманські (на них помітно брудніше) і християнські. Вулички-базари, на яких треба бути пильним, щоб не купити непотрібну вам річ за непомірно високу ціну. Місцеве населення звичне до туристів. Я помітила, як маленькі дівчатка, побачивши, що їх фотографують, затулюють обличчя руками курток: а й справді, навіщо зайвий раз «світлитися»?

Коли ми нарешті дісталися до «святого-святых» – залишків зруйнованого храму, тобто Стіни плачу, вже почало сутеніти. Група розділилася і розійшлася на чоловічі і жіночі частини: хтось помолився і прилаштував у стіні заздалегідь підготовлені записки, а хтось просто постояв, доторкнувся до стародавніх каменів.

Далі шлях проліг до храму Гробу Господнього. І тут приходить розуміння – ми у світовому туристичному центрі, де все зроблено під охочого на емоції туриста. Того, хто йде сучасною Віа Долороза («Шлях скорботи»), зупиняється біля кожної станції – «Ось тут Христос упав», «Ось тут Його хрест переклали на Симона Киринейського» – і переживає особливі почуття. І байдуже, що справжня Віа Долороза пролягає десь на глибині майже шість метрів під землею: як пам'ятаєте, ще в першому столітті римляни не залишили в місті каменя на камені, хіба що підмурівки та одну Стіну...

У храмі Гробу Господнього усе під одним дахом, зовсім поряд: ось тут залишки гори Голгофи, на якій Ісуса розіп'яли, поряд – камінь, на якому помазали Його тіло, а трішечки далі – печера-гробниця, у якій Він, за переказами, був похований і воскрес.

До речі, у Єрусалимі є ще одна печера, що вважається місцем погребіння та воскресіння Ісуса Христа. Її в народі називають протестантською, і туди веде свій «Шлях скорботи». Але там ми, на жаль, так і не побували.

Кнесет: рецепти успіху

Потрапити до кнесету (місцевий парламент) було дещо легше, ніж до МЗС, принаймні диктофони і фотокамери нам взяти дозволили. Провели екскурсію приміщенням, показали копію Декларації про незалежність Ізраїлю, датовану 15 травня 1948 року, навіть дозволили трішки побути у залі засідань.

Як розповіла спікер Талі Плосков, з якою ми мали честь зустрітись в цих стінах, саме в цей день депутати мали ухвалити бюджет. Його розглядають раз на два роки – кажуть, що так зручніше. Взагалі, в Ізраїлі немає розподілу на законодавчу і виконавчу владу, депутати кнесету одночасно є міністрами. А що? Яких законів приймають, такі і виконуйте!

Талі, яка приїхала в Обітовану Землю 25 років тому із Молдови, дала пораду українським журналістам: «Коли ви говоритимете про досягнення людей у своїй країні, показуватимете тих, хто чогось досяг, щоб усі ними пишалися, тоді це, як на мене, буде ключем до успіху. Народ обурений реаліями життя, а ваше завдання – переконати його, що можна жити краще».

Мабуть, саме на цьому будувалася молода держава Ізраїль, адже усі, з ким нам вдалося поспілкуватись під час цієї

поїздки, від депутата до водія і екскурсовода, по-особливому тепло говорять про свою країну. Це до слова.

Ще один депутат кнесету Юлія Малиновська виявилася нашою землячкою з Луганська. Вона розповіла про соціальні програми, які любіє у вищому законодавчому органі. Насправді багато що в державному устрої Ізраїлю відрізняється від українського. Наприклад, там немає пенсій і пенсіонерів, натомість є такі соціальні виклики, як турбота про солдат-одинок (тут солдати на вихідні їздять додому, одиночки – ті, кому нема куди поїхати, щоб відпочити, попрацювати речі і т. д.).

Про особливості цієї країни ми дізналися і під час відвідин Міжнародного християнського посольства в Єрусалимі, де нас зустрів медіа-директор Девід Парсонс. Насправді християн на Землі Обітованій не так і мало, і відчуваються вони там досить комфортно.

Яд Вашем – щоб ніхто не забув

Кожен євреї без винятку мусить відвідати Меморіальний комплекс історії Голокосту Яд Вашем. Це місце скорботи і національної єдності. У холі – групи літніх людей, школярів, молоді пари. Нашій групі видають навушники, і ми прямуємо за екскурсоводом до музею, який нагадує підземний бункер.

Серед експонатів – масивна книга в білій обкладинці за авторством Адольфа Гітлера «Майн кампф». Це з неї почалися події, від яких стискається серце. Гітлерівська ідеологія стерла в порошок міліоний ні в чому не винних людей. За деякими даними під час Голокосту було знищено 60% євреїв Європи та близько третини єврейського населення світу.

Переїзд по Йорданській долині

Після Яд Вашем нас чекав переїзд у Галілею. Їдемо у північному напрямку, обабіч звичайні житлові квартали. Будиночки у кілька поверхів, переважно з плоскими дахами та широкими лоджіями, чимось нагадують конструкції з білих «кубиків» Лего.

Автобус спускається в Йорданську долину, про що свідчив тиск на барабанні перетинки, як це буває при посадці літака. Ще б пак, ми – нижче рівня світового океану! Мертве море зовсім близько, тільки от, на жаль, поїздка на нього не входить до програми, та й уже сутінки. «Доведеться залишити на інший раз» – втішаю сама себе.

«Ось там – Йордан і кордон, а на тому боці вже Йорданія, бачите, де вогні міста», – розповідає Роні, показуючи праворуч себе. Зупиняємося на блокпості, молода дівчина з автоматом через плече зазирає в автобус, обводять поглядом обличчя присутніх. Усе добре, нам дозволили їхати. В'їжджаємо в зону В, де військовий контроль здійснює Ізраїль, а адміністративне управління – Палестина. (Західний берег Йордану поділено на три зони: А – підконтрольну Палестині, В – спільну і С – підконтрольну Ізраїлю).

Ліворуч вдалині за вікном пропливало старовинне місто Єрихон. Загалом же місцевість, якою пролягає автострада, здебільшого пустельна, лиш подекуди стрічаються єврейські чи палестинські поселення. За кілька годин знову блокпост – і ми в'їжджаємо до Галілеї.

Море Галілейське майже... випили

На місце дісталися вже пізно ввечері, заселилися у чепурний готельчик, де на нас чекав щедрий шведський стіл. На ранок разом з іншими повернулася в обідню залу і замерла перед панорамним вікном: море за кілька кроків. Швиденько снідаю, беру камеру і вперед. Кам'яний пірс виявився не таким уже й коротким, до води йти і йти. Біля самого берега стоїть знак з відмітками рівня води. За останні роки рівень упав майже на п'ять метрів. Із друзями, які теж підійшли на берег, гадаємо у чому причина. «Люди випили», – жартую, і, на моє велике здивування,

виявилось, що це справді так. Воду з Йордану, що наповнює озеро Кінерет (саме так, у жіночому роді, називають євреї озеро, знане нам з Біблії як Галілейське море), п'ють вся Йорданія і Західний берег та частково Ізраїль.

Надзвичайно мальовничий краєвид захоплює – очей не відірвати. Увагу привернув туристичний човен, музика на ньому – щось таке до щему знайоме. Прислухаюся: та це ж старий п'ятидесятичний псалом!

Магдала

Знову в дорогу біблійними місцями. Найбільше, мабуть, зворушили розкопки старовинного міста Магдали. Воно не згадується у Новому Заповіті безпосередньо, але саме від нього пішло прізвисько Марії Магдалини.

У часи Христа це був відомий торговельний центр на березі Галілейського моря, тут солили рибу і торгували нею по всіх усяодах. Як відомо, Петро з Андрієм, як і сини Заведесві, були рибачками і на той час жили у Капернаумі, що за кілька кілометрів від Магдали. Тому можна сміливо припустити, що саме сюди вони приносили свій улов на продаж. І може, разом з Учителем не раз відвідували місцеву синагогу, де Ісус учив народ.

У розкопаному приміщенні можна роздивитися рештки підлоги, яку прикрашала мозаїка, до речі, давньогрецький меандр (декоративна звивиста лінія, що формує повторюваний візерунок), мовчазний свідок взаємопроникнення культур.

Розкопки велися тут відносно недавно. Неповдалі від сучасного міста Магдали віруючі одного католицького ордену викупили землю, щоб збудувати на ній свій духовний центр. Однак, копаючи фундамент під будівництво, натрапили на рештки старовинного міста часів Христа, яке загинуло у 68 році нашої ери!

Як відомо, римляни зрівняли з землею Єрусалим у 70 році, а по дорозі робили те саме з усіма містами, які наслідувались чинити опір. Магдала – саме з таких поселень. І це означає, що рештки міста і сама синагога постали перед нашими очима такими, якими були в першому столітті (не перебудовані і не реставровані сотнями поколінь). І перед нами та сама мозаїка, по якій, можливо, не раз ступали сандалі Ісуса Христа...

Капернаум

«І, покинувши Він Назарета, прийшов й оселився в Капернаумі приморському» (Мт. 4:13). Капернаум – одне з міст, у якому Ісус Христос явив найбільше чудес. Тут Він зцілює тещу апостола Петра, підняв розслабленого слугу на прохання благочестивого сотника, власне, з цього берега наказав Петрові зловити рибу, у роті якої виявився статир для податку на храм.

Нині над руїнами будинку апостола Петра, який археологи ідентифікували завдяки решткам попелу двохтисячолітньої давнини (найкращий матеріал для аналізу), споруджена нова католицька церква. Зовні вона нагадує велику літаючу тарілку, через скло на дні якої можна зазирнути в розкопану будівлю. Ну що сказати – власники малогабаритних українських квартир можуть вважати, що живуть у просторих апартаментах, порівняно з помешканням, у якому жила родина Симона-Петра.

Серед руїн Капернаума, який був збудований переважно з чорного вулканічного каменю, стоїть «біла синагога», споруджена у IV ст. Велетенську

за розмірами споруду явно перевезли сюди по камінчику з іншої місцевості. Жінки тут могли сидіти на балконах. У притворі поряд із богослужбовою залогою на кам'яній підлозі можна розгледіти цікаві графічні форми – дослідники вважають, що це щось на зразок гри в шахи з фігурною «дошкою». Треба ж було євреям якось згаяти час суботнього дня після

того, як служіння закінчилося. Вчені вважають, що стара синагога, де старшим був Яр і де проповідував Ісус, лежить під руїнами нової «білої» синагоги.

Назарет

Дорогою з Капернаума ми заїхали в один із місцевих ресторанів, де спробували фірмову страву – рибу Петра із картоплею фрі, на смак вона нагадує коропа. Попрощалися з краєвидами Галілейського моря, навколо якого розкидані бананові плантації, і заїхали в Назарет – сучасне єврейське місто на якому, як здалося, особливо позначилося зміщення культури.

Саме тут ангел з'явився Діві Марії, сповістивши що в неї народиться Спаситель світу. Як і в Єрусалимі, усі артефакти, як от будиночок, в якому жила Марія, тут «зашиті» в мережу храмів.

Сучасний католицький храм Діви Марії – це справжній витвір мистецтва. На стіні з колонадою, яка оточує храм, мозаїчна галерея з іконами з різних країн і народів (китайська та японська, звісно, вузькококі, африканська – негроїдної зовнішності). Українську ікону Богоматері ми знайшли просто навпроти входу в храм, вона відкриває галерею.

Тель-Авів і апельсинова Яффа

До столиці Ізраїлю дісталися пізно ввечері. Нас поселили у готелі «Панорама». Вранці відхилила гардини – а там сонце і Середземне море. Швидко по фотокамеру!

Тель-Авів – типовий мегаполіс з висотками та автомобільними корками. Добре, що наступна зустріч відбулася просто в готелі. Для розмови з нами приїхав професор, який працює у сфері репатріації євреїв. Заєв Ханін виявився нашим земляком, уродженцем Запоріжжя. Свого часу після Запорізького університету він вчився та викладав в Оксфорді, а останні 26 років живе в Ізраїлі, працює головним вченим (є така професія) Міністерства алії і абсорбції, викладає в університеті Самарії.

Цікава і насичена розмова зайняла б немало місця, тому зазначу лише статистичні дані. З часу створення держава Ізраїль пережила кілька великих хвиль репатріації. Одна з найбільших припала на 90-ті, коли в Обітовану хлинули потоки євреїв з країн колишнього Радянського Союзу: за три роки країна прийняла і облаштувала півмільйона репатріантів – це приблизно 20% населення. 2008 рік був періодом затишшя, нова хвиля почалася у 2014 році – її назвали «Путінська алія».

Останній пункт подорожі по Святій землі – старовинна Яффа (у Біблії згадується як Йоппія, де апостол Петро гостював у гарбарника Симона і побачив видіння, яке відкрило шлях до Бога язичникам).

Яффа – апельсинова столиця, містечко-ринок, містечко-порт, мабуть, саме тому тут багато товстих і задоволених життям котів. Фотографуємося на тлі місцевих пам'яток. Обідаємо у старому ресторанчику поряд із церквою Святого Петра, де на бесіду з нами запросили дипломата, який сім років працював послом у Києві, – Олександра Цві Магена. Це єдиний євреї не «з наших», який весь час спілкувався українською, а не російською мовою. Говорили про питання геополітики, сучасного життя Ізраїлю, просто про життя...

Майже по-родинному прощаємося з екскурсоводом, сідаємо в автобус і їдемо в аеропорт... До побачення, Ізраїлю, до нових зустрічей!

Київ – Тель-Авів – Київ.

СПОВІДЬ БЛАГОСЛОВЕННОЇ ДУШІ

Якось на одній із жіночих конференцій, що проводила Церква ХВЄ, пролунав заклик: «Кожна віруюча жінка – місіонерка». Звичайно, це не стало відкриттям якогось нового особливого руху, але добре те, що ця діяльність було наче поставлено на офіційну основу. Отже, варто очікувати, що будуть нові конференції, семінари, зустрічі з видатними євангелістами, різного роду навчання для тих, хто побажав посвятити себе цій праці. І це дуже важливо.

Не помилюся, якщо скажу: жінки ніколи не стояли осторонь великих духовних справ, і цьому маємо вагоме підтвердження у Святому Письмі. Звичайно ж, те, що потрапило на сторінки Біблії, не вичерпує прикладів всієї їхньої діяльності. Тисячі подвижниць, не претендуючи на якоесь особливе визнання, не полишаючи своїх домашніх обов'язків, плідно працюють на неозорій Божій ниві і сьогодні.

Ольга Савівна Сокол за фахом учителька. Мешкає в одному з приміських селищ Києва, виховала двох доньок, має онуків – звичайне, нічим особливим не позначене життя, як у всіх. Прийняла хрещення в церкві християн віри євангельської. Ніколи не вважала себе ні євангелісткою, ні місіонеркою, просто робила те, що доручав їй Господь.

На самому початку християнського шляху Бог дав їй дуже нелегкий, але благословенне завдання – нести Слово Боже до людей. До тих простих трудівників, які у виснажливій боротьбі за виживання, у повсякденній праці заради шматка хліба, у нескінченних домашніх клопотах, хворобах, важких сімейних стосунках опинилися перед високим муром, що заступає їм світло Божої правди. До тих, хто у своїй духовній сліпоті не уявляє, що можна жити якимось інакше.

Хтось має сказати їм: Господь знає про вас, і ви Йому не байдужі. Хтось має допомогти їм вийти на шлях Істини. Хтось має понести їх у молитвах до Бога, пожертвувати заради них своїм часом, комфортом та відпочинком, потребами власної сім'ї, проявити велике терпіння до тих, хто ще не може переступити через своє виховання та укорінені звички.

Хтось мусить не лише знайти для них слово любові, але й показати власний приклад милосердя та віри. І це навряд чи зробить професійний місіонер, котрий приїхав на кілька днів, щоб провести євангелізаційний захід у місцевому Будинку культури. Це може зробити той, хто живе поряд, чия життя у всіх на виду, хто тягне нарівні з усіма важкого воза сільського буття, у кого схожі проблеми й потреби. Такому місіонерові люди повірять, приймуть від нього слово спасіння, бо воно буде підтверджене його життям.

Дивлячись на велетенський труд цих невідомих місіонерок, хотілося б, аби особисті їхні справи не завдавали їм прикросів, були за межами надто важких випробувань – адже сестри на службі у Самого Господа, але насправді все набагато складніше. Ісус якось сказав: «Вороги чоловікові – домашні його» (Мт. 10:36). Він глибоко бачив людське життя. Невістка – свекруха, зять – теща, чоловік – жінка – ось ті найбільші сімейні вузли, де іноді ненависть і зло зав'язані так туго, що розв'язати їх абсолютно неможливо. Без Бога. Але з Богом можливе все.

Гадаю, нашим читачам цікаво буде дізнатися про ті круті перевали, що долала сестра Ольга у своєму особистому житті, як Господь гартував її характер, як настановляв, як звільняв від вад старої людини, як навчав любити тих, кого зі звичайних людських міркувань любити аж ніяк неможливо.

Віктор Котовський.

У злі та стражданнях

Яке це щастя, коли ти стукаєш – і тобі відчиняють, просять – і отримуваш, шукаєш – і знаходиш! Коли є Той, хто спрямовує твій шлях, вказує на помилки, допомагає, зцілює, вчить і втішає. О, скільки разів я падала, йдучи, але Він міцно тримає мене за руку, піднімаючи і підбадьорюючи.

Наразі хочу повернутися в недалеке минуле, розповісти про те чудо, що його сотворив наш милостивий Господь у моїй сім'ї. Я вже була одружена 25 років, коли прийшла до Господа. Колись думала: «Ну чого ото невістки жаліються на свекрух, хіба так важко порозумітися?». Свекри мої жили в селі в Лопатинці, а ми – у Києві. Приїздили в село щомісяця, відпустки проводили там же, тож про відпочинок годі було й думати: сільська робота – з

раннього ранку до пізнього вечора. Думала порозуміємось, та порозуміння не виходило.

Свекруха мала троє дітей, – двох синів та дочку. Коли вони обзавелися своїми сім'ями, у старої якось не знайшлося любові до невісток та зятя, вони так і лишилися для неї чужими людьми. Радилася зі своїми синами, дочкою. Доччині діти були любими, наші ж – нічого не варті. Я бачила це й намагалася якось зламати кригу: більше зробити на горі, дати якусь цінну пораду, виручити в чомусь, зрештою, щось смачне приготувати, словом, намагалася догодити у всьому. На мене дивилися як на робочу силу, яка має працювати і мовчки зносити оте відчуження, а коли й глузування. Усе, що робив син, розглядалося ніби в телескоп, мої ж дії – під мікроскопом. Багато разів ображала мене свекруха, я жалілася чоловікові, та він мовчав. Я плакала. І ми все більше віддалялися одне від одного. Я змиралася з тим, що я – просто чужа в цьому домі.

Не буду описувати, скільки зла носила в собі ця жінка. Я була невіруюча, тож не могла оцінювати події з точки зору християнки, але дуже хотілося, аби щось змінилось в нашій родині. Свекор був доброю людиною, з ним я могла поговорити, він мене розумів, та свекруха керувала ним як хотіла, він був у неї, як то кажуть, «під чоботом». Отак і жили.

Непрості стосунки призвели до того, що їх зять почав погулювати (а в них було двоє дітей і чекали на третє). У старшого сина теща, яка жила з ними, та його дружина зневажали чоловіка, не вважали його за хазяїна, хоч він непогано заробляв і побудував хату для родини. Моя сім'я, якщо можна було вважати її сім'єю, ще трималася. Я не знала тоді, хто стоїть насправді за цим злом, аж поки не примирилася з Богом, але ще чимало років минуло, поки Господь залікував мої душевні рани. Якій Він чудовий Лікар! З Ним неможливе стає можливим.

Свекор хворів на серцеву астму, настав час – і його серце зупинилося назавжди. Свекруха овдовіла. Узимку жила у дочки в сусідньому селі, інколи приїздила до нас. На той час я вже була віруюча, щоранку дивилася по телевізору християнські передачі. А вона мене завжди питала: «Про що там говорили, розкажи мені». І я з радістю як уміла їй розповідала. Слово життя потрошки сяяло у це зашкарубле серце. «О, якби Господь спас її душу, змінив її характер!» – думала я й весь час за неї молилася. Якось ми лишилися удвох у домі, й вона розповіла про своє життя.

Їх було восьмеро дітей у сім'ї. Батько повернувся з фронту без ноги, бідували, як усі. Свекруху вивезли до Німеччини, працювала вона там аж чотири роки. Плакала й волала в чужій країні, не могла звикнути, бо до того далі свого села ніколи не виїжджала. Дивом вижила й повернулася додому. У 45-му році виїхала заміж.

У того свекра в сім'ї теж було восьмеро дітей. Повернувшись із війни, одного дня пішов до батьків моєї свекрухи й сказав, що хотів би, щоб Палажка (так звали свекруху) стала його дружиною. Ті були раді – на один рот менше. На другий день розписалися, й молоді стали жити в його сім'ї. Але чомусь Палажка не припала до душі його сестрам. Сміялися з неї, звинувачували. Коли народилася перша дитина, не дали навіть ночов скупати немовля. «Купала дитину у великій макітрі, а потім мій тато зробив із великого поліна дерев'яні ночви, – розповідала свекруха й плакала. – З часом побудували власну хату, і я неначе на світ народилася».

То була свого роду сповідь. А я слухала й бачила, що за була стоїть: образи, відчуження, нерозуміння, гнів, злість, ненависть, прокльони, гордість, страх за своїх дітей. Вона й досі, хоч діти вже мали свої сім'ї, не відпустила їх, намагалася все контролювати, маніпулювати, скрізь втручатися, й виходило, що мати – господиня у сім'ях, адвокат і прокурор. Її не розуміли, вона, у свою чергу, не розуміла їх.

Ображені ображають інших. Поранені ранять інших. Мені це згодом відкрилося, хоча ще довго не могла простити свекрусі всіх образ. «Боже,

допоможи мені їй простити, без Тебе я не зможу, допоможи», – благала я, розуміючи, що саме ця жінка подарувала мені доброго чоловіка, який не пив, не бився, турбувався про дітей і любив їх. Цим він був схожий на свого батька.

Скоро придуть ангели

Згодом ми перебралися до Києва. Свекруха жила у сестри мого чоловіка. Якось сестра попросила, щоб мати побула у нас тижнів зо два, бо вони роблять удому ремонт. Привезла її й відразу ж поїхала, лишивши сумки з одягом. Не зовсім вдалий це був час для нас. Кілька місяців тому чоловік переніс інсульт, тепер проходив реабілітацію, але що робити, прийняли матір, хоча самі жили у напівпідвальній однокімнатній квартирі, де жила ще і наша дочка з дитиною.

Поведінка матері нас насторожила. Говорила якісь нісенітничі, когось боялася, буцімто хтось її хотів убити, гнався за нею, й вона ховалася за двері, сварилася й сперечалася, а замість дверей лізла у вікна. Коли ми розпакували її сумки, то здивувалися: там було багато нижньої білизни, підковдра, простирадла, – ми не розуміли, навіщо це, у нас же все є, були й памперси.

Дуже швидко все стало ясно: одержимість. Вона була переповнена агресією, очі – повні ненависті. Я не розуміла, за що мені це все. В туалет вона не ходила, і нам часто доводилося прати всю постіль. Надягали їй памперси, а потім чистими я знаходила їх у старої під подушкою, а вся постіль, руки й тіло були у фекаліях. Квартира перетворилася на смердючий туалет.

Стара мене до себе не підпускала, казала, що я для неї ніхто й вона мене ненавидить. Удвох з чоловіком ми вели її до ванни, мили з голови до ніг, витирали й одягали. Це був жах. Я турбувалася про неї, варила, пекла, на столі повно було фруктів, лежало печиво, яке вона любила. Але вона виходила на вулицю і всім людям казала, що я їй морю голодом, не даю їсти, ненавиджу її. І люди мене питали, а я казала: «Зайдіть, самі подивіться». Я плакала, ридала й просила: «Боже, допоможи мені!».

Чоловіка мого відвезли в лікарню на реабілітацію, і поки він був там, для мене кожна хвилинка зі свекрухою була великим випробуванням. Я розридалася між лікарнею і домом, слава Богу, діти мої розуміли (у нас дві дочки), допомагали. Не раз виходила серед ночі надвір і на колінах просила: «Господи, допоможи нам: мені, чоловікові, його матері. Скажи, коли це скінчиться! Що мені робити?».

Інколи до неї повертався розум. Одного разу вона встала вранці, а під очима синці. Я запитала, що сталося. І вона відповіла, що якась сила підняла її серед ночі й кинула головою об стіну, а потім на підлогу. Я просила, щоб у церкві молилися, сама молилася весь час. З нею творилося щось дивне. Порвала на дрібні стрічки свої нічні сорочки, могла скинути з себе одяг і ходити гола. Кричала, піна летіла з рота. Кликати тих, хто вже давно помер. Згодом її знову забрала дочка, й ми могли деякий час перепочити. Лікарі радили відправити її у психіатричну лікарню, але діти не погодилися, вирішили доглядати: мати є мати.

Одного разу до свекрухи на декілька днів повернувся розум. Вона сиділа на ліжку й плакала. Сльози ручаями текли по її старечому обличчі, а я дивилася на неї з невимовним жалем... «Мамо, чого ви плачете?» – «Дитино, мабуть, Господь покинув мене, забув про мене...» – «Мамо, не забув і ніколи не забуде». Коли наставало таке просвітлення, вона молилася. Сотні разів повторяла «Отче наш». Коли ми розповідали їй, що з нею робиться, вона ще більше плакала й казала: «Діти, я не знаю, що зі мною робиться. Я нічого не знаю... Я мучусь, й ви біля мене мучитеся. Коли б уже Господь забрав мене швидше». – «Мамо, я вам прощаю, і ви мені простіть, може, що не те сказала, подумала, зробила. Я не тримаю на вас зла». – «Я нічого не маю проти тебе, все добре...» – відказала мама. Мені стало легко-легко на душі, якийсь важкий тягар упав з пліч.

Отаке творилося з матір'ю півтора року. Знесилена, вона вже не могла говорити, лежала спокійно при ясного розумі, губами ворухила про щось, питаючи, розуміла, коли до неї зверталися. За два тижні до смерті попросила, щоб відвезли її додому. У цей час я була в Києві у дітей. І ось однієї ночі Дух Святий розбудив мене і сказав: «Померла, звільнилася від гріха». Я записала ці слова, ще до кінця не розуміючи їхнього значення. «Померла, звільнилася від гріха, – повторив Він, і я зрозуміла, що йдеться про матір. – Люби людей такими, які вони є, як і Я люблю вас. Непрощення зачинає двері до благословень. Ти простила, і Я тобі простив. Скоро Мої ангели придуть за нею, не плач. Ти закриєш їй очі. Я потурбуюсь про все».

Невдовзі я була вже в селі. Сестра мого чоловіка, доки мене не було, доглядала матір. Я зайшла в кімнату. Мати лежала тиха, спокійна. Господь наповнив мене такою любов'ю, що я, привітавшись, обняла її й поцілувала. Не було образ, непорозуміння, гіркоти, непростення, злості, – все забрав Господь. Ворог відступив, тих ворогів, що ніби гналися за нею й тиснули на мене, вже не було.

Наступного дня я прокинулася о шостій ранку. Стала молитися. Коли розплющила очі, то годинник показував дев'ять. Мені здавалося, що минуло хвилин п'ять, а минуло три години. Спочатку молитися було важко, відчувалися якісь перешкоди, а потім молитва потекла плавно, як ріка. Я встала, приготувала їсти. Чоловік поїв і пішов подивитися на город, попросив, щоб я погодувала матір. Подзвонив до сестри й сказав, щоб вона сьогодні не приходила, мовляв, ми справимося без неї. Мати з'їла три-чотири чайні ложечки пюре і запила буквально кількома краплями яблучного соку. Потім я помила посуд і знову пішла до матері.

Моє серце було переповнене любов'ю до цієї стражденної душі. Я їй розповіла про мою бесіду з Богом. Сказала, що Дух Святий назвав її пташкою, яка сиділа у клітці. Тепер клітку відчинимо, диявол, який хотів тримати душу в неволі, програв. Дорога у небо вільна. Сказала, що Бог простив всі її гріхи, як вона просила у своїх молитвах, сказала, що смерті не треба боятися, просто тіло залишається на землі, душа йде в інше місце й буде жити далі. Тому що Ісус переміг смерть. Сказала, що Бог її дуже любить, не забув і обов'язково прийде за нею, але ніхто, крім Господа, не знає, коли піде у вічність. У Нього на все Свій час.

«Ви розумієте, мамо, про що я кажу?» – спитала я. Мати кивнула головою на знак згоди. Вона дуже уважно мене слухала. Сказала їй, що я й мої подруги весь час молилися за неї, брали пости. І ось ми бачимо Божу перемогу: ви з нами, а ми – з вами. «Ми всі любимо вас. Простіть мені, вашим дітям, онукам, може, чим образили, може, щось не зробили, десь щось сказали не те чи повелися не так. Але ми всі старалися. Життя є життя».

Мама кивнула головою на знак того, що простила всім і всіх любить. Сльози покоїлися з її очей. Я серветкою витерла їй очі, поцілувала в одну щоку, у другу. Мені було легко й приємно з нею говорити. Потім сказала, що Олексій (мій чоловік, а її син) пішов на город, що я теж піду ненадовго, подивлюся, чи можна копати картоплю, бо вчора пройшов дощ, скоро повернуся й буду з нею.

Перед тим як іти, я подякувала Богу за Його присутність у нашому житті, за Його милість. Сказала Йому, що зробила все що могла. Ще раз поцілувала матір і сказала, щоб нічого не боялася, все буде добре. І вийшла. Глянула на годинник, було десь 11.55. Пішла на город. Чоловік викопав пару відер, картопля була мокра. Я висипала її на погрібнику, щоб там просохла, а сама зайшла до хати. Мати лежала тиха й упокоєна, дивилася кудись у далину. Я підійшла ближче й запитала: «Мамо, ви мене бачите? Мамо, ви мене чуєте?». Відповіді не було. Мене неначе морозом обсипало. Її вже не було з нами, вона відійшла у вічність. Я стояла біля її ліжка не знаючи, що робити далі. «Закрий їй очі», – почула всередині тихий голос Духа Святого. Я так і зробила. Низький уклін Тобі, Спасителю, за ще одну спасенну душу, дяка за Твою святу любов. Алілуя!

Благословення Боже прийшло не лише на мою свекруху, а й на сім'ю її дочки. Чоловік її перестав чинити перелюб, повернувся до сім'ї. Дружина йому простила. Усі троє їхніх дітей вже одружені, мають дітей, роботу, можливість забезпечувати свої сім'ї. Старший син моєї свекрухи доглянув тещу. Вона прожила 92 роки, примирилася з Богом і пішла у вічність. У домі припинилися сварки, непорозуміння. Вірю, що Свого часу Він покличе й інших родичів, і вони почують Його голос і будуть із Ним, як і їхня мати.

(Закінчення в наступному номері).

ЯК ПЕРЕМОГТИ УЛЮБЛЕНІ ТАКТИКИ САТАНИ

«Женуся я за ворогами своїми – і їх дожену, і не вернуся, аж поки не вищу їх...» (Пс. 18:38). Цар Давид був справжнім переможцем, який вирішив остаточно покінчити зі своїми ворогами, але завжди усвідомлював, що потребує допомоги, щоб зробити це.

У книзі Чисел я виявив одну цікаву фразу: «Тому розповідається в «Книжці воєн Господніх...» (4 М. 21:14). Що це за книга? Книга воєн Господніх – це ані частина канонічних Писань, ані будь-які інші книги, згадані в Біблії, такі, як «пам'ятна книга» (Мал. 3:16) чи «книга сліз» (56:9). Можливо, ми можемо розглядати «Книгу воєн Господніх» як книгу, яка ще не завершена, і ми самі можемо допомогти завершити її, оскільки й ми залучені в боротьбу з ворогом.

Для кожного з нас битва не закінчиться до кінця наших днів. Народжені посеред битви і для битви, ми йдемо за нашим Головнокомандувачем, Чия місія – знищення діла диявола. Ми не воюємо з чоловіком чи дружиною, дітьми чи пасторами. Ми воюємо з духовними силами темряви, які постійно переслідують нас.

Мені подобається думати, що наша постійна війна – це ознака життя і доказ того, що ми не переможені. Владика Життя веде війну через нас.

Чому сатана переслідус нас?

Чи не здається вам інколи, що диявол ніби намалював мішень на вас? Що ви такого зробили, щоб привернути його небажану увагу? Дозвольте мені поділитися деякими думками, про які я дізнався на цій дорозі.

По-перше, ви – друг Бога. Бог створив вас для Своєї насолоди, і Він тішиться вами (див. Об. 4:11). Він знаходить стільки радості у вас, що послав Свого Сина відкупити вас з рук Свого ворога, щоб прийняти вас як Свое дитя. Він знаходить таке задоволення у вас, що прикрашає вас і чинить здатними відображати Його образ, те, для чого ви й були створені.

Але через те, що сатана не може нападати безпосередньо на Бога, він атакує Його друзів. Диявол намагається вибити ґрунт з-під ваших ніг, паралізувати ваші плани, вбити ваші мрії і знищити надію.

Він бореться проти всього, що може допомогти вам бути близько до Божого серця.

Реальне становище таке, що диявол жахливо заздрить вам.

Улюблені тактики ворога

Ворог здійснює свої злі задуми певними передбачуваними шляхами. З його обмеженим асортиментом усе, що він може робити, – це по-різному змішувати стандартні інгредієнти одного і того ж рецепту.

Ось короткий список його улюблених тактик проти людей:

1. Затримка. Щоб ослабити і виснажити вас, змусити збитися з дороги (див. Дан. 10:2-14).

2. Хитрість. Щоб зривати Божі плани, перетворюючи принципи на закон, щоб відкинути вас від стабільності правди до нестабільності помилки (див. Об. 12:9).

3. Неуважність. Щоб збити ваш фокус, змусити вас зосередитися лише на якомусь одному боці питання. Час великої близькості з Богом може перетворитися на велику боротьбу (див. Пр. 4:27).

4. Розчарування. Щоб, перебільшуючи слабкості інших, образити і озлобляти вас.

Затримка, хитрість, неуважність і розчарування – кожна з цих тактик діє повільно. Ви навіть можете і не розгледіти її зразу. Іноді здається, що сатана терплячіший, ніж ви, оскільки він зазіхає на ваш

світ дюйм за дюймом. Він не може кинутися на вас миттєво, хоча це й може виглядати несподіванково.

Для кожної з тактик ворога існують певні кроки протидії.

Дійте, ґрунтуючись на Божих обітницях

Божі обітници правдиві сьогодні і щодня. Тому хоч час для деяких обітниць важливий, ви завжди можете діяти на основі того, що знаєте. Голосно проголошуйте Його обітници, поки вони не вкоріняться у вашій душі. І тоді дійте на основі вічних аспектів Божого характеру, який Він хоче проявити у вас. Зосередьтеся на вияві любові (і всіх інших плодах Духа) у ваших взаємостосунках з іншими, проводячи час в молитві, свідкуючи ближнім про Божу благодать. Ці дії завжди блокують ефект затримки.

Щоденно занурюйтеся у Слово Боже

Нема ніякої заміни перебуванню Слова Божого у вас. Це один з найважливіших способів, щоб розпізнати майстерну брехню ворога. Касири банку ефективно вчаться розпізнавати фальшиві гроші, вивчаючи справжні. І таким чином, коли надходить щось фальшиве, вони негайно бачать різницю. Проводьте час в Божому Слові і зберігайте його

у своєму серці. Тоді Духові буде набагато простіше зуміти попередити вас про обман ворога.

Зосередьтеся на Господі та Його повеліннях

Коли ми очікуємо, щоб сповнилася якась конкретна обіцянка, чим більше минає часу, тим простіше розчаруватися. Корисний антидот – зосередитися на Самому Господі і потім робити те, що Він звелів вам робити. Згадаймо прохання Йосафата до Господа, коли ворог йшов проти нього: «Боже наш, чи ж Ти не осудиш їх? Нема бо в нас сили перед цією силою сильнішою, що приходить на нас, і ми знаємо, що зробимо, бо наші очі – на Тебе!» (2 Хр. 20:12).

Дякуйте Богові за всі перемоги, які Він уже вам дав

Нема нічого кращого за подяку, щоб зруйнувати дух депресії (те, до чого може призвести розчарування, якщо його не зупинити). Бог любить вдячне серце, воно просвітлює дух. Не борсайтеся в тому, що навіть ще не сталося – перерахуйте всі дороги, якими Господь вже пройшов у минулому! Ви виявите, що ваше серце зміцниться і душа одержить силу, коли згадаєте кожну історію. Бог любить вдячне серце!

Чи не здається вам, що диявол вже починає втікати, якщо ці істини вкорінилися у вашому серці? Не приймайте ці антидоти лише як короточасну думку. Поглиблюйте і вкорінюйте їх у своєму повсякденному житті. Дійте, і ви побачите спину ворогів, що втікають від вас.

То хто переможець?

Ворог завжди намагається розладнати плани Божі. Навіть володіючи лише частковими знаннями, він знає, хто призначений до величчя. І тяжко б'є з відчаю.

Тому кожен день вірою одягайтеся у повну Божу зброю: «Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дію злого і, все виконавши, витримати» (Еф. 6:13).

Отож стійте на чатах! Ви – переможці, диявол – ні! Те, через що ви проходите, – це все тимчасове. Ми вже переможці в Христі Ісусі!

Джеймс Голл.

ПЕЧАТЬ ДУХА — ОЗНАКА ВЛАСНОСТІ БОГА

У своїй юридичній практиці мені часто доводиться сумніватися в достовірності тих чи інших документів через відсутність на них печатки. Адже вона – той знак, який використовується здебільшого для посвідчення справжності підпису або документу. Отже печатка відведена особлива роль ствердження істинності чогось.

Печатка – це металевий чи ґумовий інструмент, призначений для відбитку зображення або ж уже отриманий з його допомогою відбиток. Широкого застосування печатка набула з появою держави та писемності. Її використовували в Стародавньому Єгипті, Месопотамії, Вавилоні. Припускають, що печатка виникла ще задовго до того, як з'явилась писемність. Її використовували як родовий знак, бо документів ще взагалі не існувало.

Печатки виготовляли з каменю. З їх допомогою робили відтиски на глині. Гончарі ставили печаткою клеймо на своїх виробках, купці – на товарах. Цей знак

заввичай був захистом від підробок.

З появою писемності згорнуті в сувій документи скріплювали воском, який також запечатували. І прочитати його можна було лише зірвавши печатку. Пошкодження печатки означало порушення таємниці листування. За таку необережність не один посланець поплатився головою.

Слово Боже розкриває важливу істину про те, що в духовному світі також застосовується цей особливий знак, без якого не обійтися, бо в тому світі теж багато фальшивого, підробленого і несправжнього. Він теж є сферою суперечок і претензій, боротьби за вплив на людську душу, та, власне, за неї саму.

Апостол Павло в посланні до Коринтської церкви писав: «А Той, Хто нас із вами в Христа утврджує, і хто нас намастив, – то Бог, Який і запечатав нас, і в наші серця дав завдаток Духа» (2 Кор. 1:21-22). Коли ми приходимо до Бога, Він кладе на нас Свою печать. Ця печать – Святий Дух. Він захищає нас і бере під Свою опіку.

У біблійній термінології печать завжди означала право власності, належність, безпеку, захист від посягань, гарантію. Нею виражались непорушність рішення, влада, сила. Вона була атрибутом того, хто її ставив або від імені чого вона ставилася.

Цар наклав печать на камінь, що був покладений на отвір лев'ячої ями, до якої був кинутий пророк Даниїл («І принесений був один камінь, і був покладений на отвір ями, а цар запечатав її своєю печаткою та печаткою своїх вельмож, що не буде змінена Даниїлова справа» (Дан. 6:18). Апостол Павло результат своєї праці – християн, які прийшли до Бога через його подвижницьке служіння, називав печаттю. У них також відбився (відобразився) Ісус Христос («Коли я не апостол для інших, то для вас я апостол, – ви бо печатку мого апостольства в Господі» (1 Кор. 9:2).

На гріб, до якого було покладено Ісуса Христа, наклали печать («Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народам: «Він із мертвих воскрес! І буде остання обмана гірша за першу». Відказав їм Пилат: «Сторожу ви маєте, – ідіть, забезпечте, як знаєте». І вони відійшли і, запечатавши каменя, біля гробу сторожу поставили» (Мт. 27:64-66).

Ісус Христос удостоївся зламати печатки книги, яку тримав Бог-Отець («І я бачив в правці Того, Хто сидить на престолі, книгу, написану всередині й назовні, і запечатану сімома печатками. І бачив я потужного анґола, який гучним голосом кликав: «Хто гідний розгорнути книгу, і зламати печатки її?». Ось Лев, що з племені Юдиного, корень Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її» (Об. 5:1-5).

Звершення спасіння кожної людини полягає в її утвердженні в Ісуса Христа, яке стає можливим завдяки праці над нею Святого Духа. Святий Дух даний для підтвердження нам особисто та усьому духовному світу того, що ми належимо Богові.

Про це ще більш чітко апостол Павло зазначив у Посланні до ефесян: «У Ньому й ви, як почули були слово істини, Єванґелію спасіння свого, та в Ньому й увірували, запечатані стали Святим Духом обітници, Який є завдаток нашого спасіння, на викуп здобутого, на хвалу Його слави!» (Еф. 1:13-14).

Бог дарує нам Свого Духа як завдаток того, що ми назавжди належимо Йому і будемо спасенні в останній день. Святий Дух є Божою печаттю на Його народів, Ним стверджується Боже право на нас як на Свою власність. Саме тому, що Дух запечатав нас, нам гарантоване спасіння.

Ніхто не в змозі зламати (зірвати, пошкодити) Божу печать. Маючи печать Духа, можна жити радісно, з упевненістю в нашому майбутньому.

Угаданому вже Посланні до ефесян викладені фундаментальні істини щодо значення Духа Святого в житті церкви, окремо взятого християнина, побудови правильних стосунків із Ним. І Павло

підкреслював: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, яким ви запечатані на день викупу» (Еф. 4:30).

Християнин має на собі печать – живу, чутливу, Яка реагує на його поведінку. Тому потрібно розуміти, що від нашого ставлення до Духа Божого прямо залежить Його дія в нашому житті, а також наша доля у вічності.

У давнину зазвичай царські та князівські печатки містилися на персях (звідси й назва сьогодні масивних перснів – «печатка»). Блудний син із притчі, записаний в 22-му розділі Єванґелія від Луки, втратив родинну печать, печать батьківського захисту та опіки. Але коли він повернувся в рідний дім зі словами покаяння, то батько її повернув, промовивши слугам «... і перся подайте на руку йому» (Лк. 15:22).

Будь-яка печатка має свої видимі форми, зображення, знаки, символи, написи, власні найменування, коди тощо. Загалом печать Святого Духа покладена на Церкву як Тіло Ісуса Христа. Ця печать має два найважливіші визначення, містить дві тези, дві істини, про які говорив апостол Павло: «Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне Ім'я називає!» (2 Тим. 2:19).

Це і можна вважати визначальними критеріями спасіння людини, характерними ознаками справжньої церкви, істинного християнина, по-справжньому віруючої людини – належність Богові, а значить і особисте пізнання Його, та сповідування Господнього Імені в праведності та святості.

І. К.

ЄРУСАЛИМ: НАЙСУПЕРЕЧЛИВІШЕ МІСТО СВІТУ

Старий Єрусалим – найсуперечливіший шматок нерухомості у світі. Точніше, Храмова гора. Невдавна Організація Об'єднаних Націй підтвердила рішення ЮНЕСКО про те, що Храмова гора не має ніякого відношення до історії Ізраїлю. Дональд Трамп пообіцяв перенести посольство США з Тель-Авіва в Єрусалим, практично підтверджуючи те, що США визнають Єрусалим (а не Тель-Авів) столицею Ізраїлю. Хоч раніше деякі держави мали посольства в Єрусалимі, їх перенесли їх в Тель-Авів всупереч бажанню держави Ізраїль. Немає жодної іншої країни, в якій би міжнародне товариство не визнавало її столицю.

Але що думає Бог? Бог любить Єрусалим. Псаломспівець побивався: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, – хай забуде за мене правиця моя! Нехай мій язик до мого піднебіння прилипне, якщо я не буду тебе пам'ятати, якщо не поставлю я Єрусалима на радість найвищу свою» (Пс. 138:5-6).

А світ ненавидить Єрусалим. У Біблії ми читаємо, що обіцяє Бог: «Ось Я Єрусалим учиню за келиха оп'яніння всім народам навколо, і на Юду також, коли буде в облозі на Єрусалим. І буде в той день, Я зроблю Єрусалима за камінь тяжкий всім народам: усі, хто буде його порушати, будуть конче поранені, і зберуться на нього всі народи землі» (Зах. 12:2-3).

Єрусалим буде келихом оп'яніння для всіх народів. Іншими словами, він стане причиною

того, що народи заплутаються і не будуть знати, що з ним робити.

За останні 83 роки Єрусалим перебував під контролем п'яти країн. Турки, британці і потім ООН контролювали його протягом короткого часу в 1947 році. Вони проголосували за те, щоб Єрусалим став міжнародним містом під контролем ООН. Незабаром після цього Йорданці встановили контроль над ним під час Ізраїльської війни за незалежність. І потім, в 1967 році, ізраїльтяни захопили Єрусалим, коли Йорданія атакувала його під час Шестиденної війни.

Відтоді він у єврейських руках. Але суперечки навколо нього не вщухають. Нині палестинці хочуть контролювати Єрусалим, а точніше, Храмову гору. Храмова гора кишить галасливими і агресивними активістами ХАМАСу, які залякують євреїв, що бажать відвідати її.

Але чому Єрусалим? Це ж крапка на карті землі. Чому Храмова гора? Тому, що це саме те місце, куди повернеться Ісус. Це те місце, звідки Він буде правити у майбутньому. Там буде Його престол. Битва за цей маленький шматочок землі більша, ніж за будь-який інший у світі. У Захарії 12:3 говориться, що всі народи зберуться проти Єрусалиму.

І чим ближче ми до пришествя Ісуса, тим загрозливішою видається битва. Фактично, Біблія говорить, що всі народи будуть нападати на нього і що все закінчиться останньою атакою на Єрусалим (Зах. 14). Але, як ми знаємо, Господь прийде і буде битися проти них, і встановить Своє Тисячолітнє царство.

«І вийде Господь, – і стане на прю із народами цими, як дня боротьби Його, за дня бою. І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зо сходу... І стане Господь за царя над землею всією, – Господь буде один того дня, і одне Ім'я Його» (Зах. 14:3-4, 9).

ГОНІННЯ НА ХРИСТИЯН В ІНДІЇ НАБУЛИ ЗАГРОЗЛИВИХ РОЗМІРІВ

Гоніння на християн в Індії набувають загрозливих масштабів. У списку країн-переслідувачів нація піднялась з 31-го на 15-те місце за минулий рік, за даними нового дослідження організації Open Doors.

Гоніння на християн в країні різко зросло за останній рік, і християнські віросповідання, традиції і звичаї стають небезпечними в цій країні, що займає друге місце в світі за кількістю населення. У списку найнебезпечніших для християн країн, опублікованих у звіті спостережної організації Open Doors, Індія всього за рік перемістилася на 16 рядків вгору.

Лідир у цьому списку небезпечних країн вже 16 років поспіль Північна Корея. А ось Ірак і Сирія, як не дивно, опустилися вниз – здебільшого тому, що багато християн втекли від звірств Ісламської держави: наприклад, християнське населення Алеппо до війни досягало 400 тисяч чоловік, а нині скоротилося до 60 тисяч. Ці близько-східні країни витіснили з верхніх рядків списку Пакистан, Сомалі і Судан.

Третій у списку цього року – Афганістан, а найвищі темпи зростання насильств і гонінь, яким піддаються християни, спостерігалися в Йемені.

В Індії відбулася різка ескалація нападів на представників християнської меншості, причому найчастіше їх очолювали індіюські націоналісти і радикали. Нині християни становлять два відсотки населення країни, і майже 80 відсотків припадає на індіюстів. Але ще більше тривожить той факт, що на переслідування християн в різних регіонах нерідко «надихають» релігійні екстремісти і націоналісти, яким приховано потурають, а нерідко й активно їх заохочують представники місцевих і центральних державних органів», – заявила Ліза Пірс, представник організації Open Doors.

За підрахунками спостерігачів цієї організації, за період з початку минулого року до 31 жовтня 2016 року в Індії в середньому 10 разів на тиждень фанатики спалювали християнський храм чи нападвали на священника, і такі випадки все частішають і стають все більш жорстокими.

«Це явний вияв зростаючої релігійної нетерпимості по всьому Індійському субконтиненті, – заявила Пірс. – І це все більше загрожує життю і безпеці мільйонів християн у цьому регіоні».

«Релігійні фанатики і націоналісти намагаються силою повернути іновірців у домінуючу віру своєї нації і часто вдаються до відвертого насильства в тих випадках, коли ні дискримінація новонавернених, ні найвитонченіші

заходи ненасильницького тиску на них не досягають успіху і християнську меншість не вдається зламати, – говориться у звіті. – Причому ці християни належать до нижчих індіюських каст, у тому числі до далітів (недоторканих), а отже, й без того стикаються з великими соціальними і економічними труднощами. Вони й стають легкими жертвами для екстремістів і націоналістів.

Спостерігачі Open Doors також зазначають, що найчастіше гоніння на християн закінчуються погрозами їх житла, храмів і сіл, і до насильств приєднуються все більш штовпні екстремістів, одержимих ідеєю викоринення християнства в тій чи іншій області країни.

До чого призводить такого роду насильство у своїх крайніх формах, світ бачить в Нігерії, Сирії та Іраку, де дома християн грабують і руйнують, їх храми підривають і навіть отруюють криниці і потічки в їх селах, щоб зробити неможливим повернення християн в рідні місця.

Ось вже 25 років спостережна організація Open Doors складає свої щорічні звіти зі списками країн-переслідувачів християнства, і за весь цей час список очолювали лише три країни, які змінювали одна одну: Північна Корея очолювала цей список 16 разів, Саудівська Аравія – сім разів, і Сомалі – двічі.

АКЦІЯ «НЕ МОВЧІТЬ!» ВІДБУЛАСЯ В НЬЮ-ЙОРКУ БІЛЯ КОНСУЛЬСТВА РФ

19 січня в Нью-Йорку перед будинком консульства Російської Федерації відбувся мирний мітинг на підтримку християнської громади «Голос Надії» в місті Бахчисарай (Крим), а також інших церков в Донецькій і Луганській областях.

Мета зібрання, за словами організаторів, – привернути увагу громадськості і російської влади до фактів гонінь на цю громаду. Усім відомі випадки, коли будівлі церков перетворювалися на збройні склади, а людям забороняли збиратися в них. Церква «Голос

Надії» в грудні 2016 року отримала припис від влади в Криму «про заборону експлуатації дому молитви».

На акцію в Нью-Йорку мітингувальники вийшли з плакатами, на яких були написи: «Не мовчіть! Свободу мирним зібранням на окупованих територіях!», «Бог за нас» та ін.

Учасники виконували християнські і патріотичні пісні, вигукували лозунги із закликом «не мовчати», зверталися через гучномовці до тих, хто перебував за стінами консульства, а також молилися.

Один із учасників акції так прокоментував мітинг: «Ми не будемо

мовчати про те, що відбувається в Криму і на окупованих територіях України. Наше зібрання тут – це підтримка наших братів і сестер по вірі, які, на жаль, зазнають гонінь. І те, що сьогодні у віруючих відбирають право на свободу віросповідання, віднімають молитовні дома – дуже печальний факт. Це мирний протест, але ми не будемо мовчати!».

Нагадаємо, що раніше в Києві, а також в Сієтілі (штат Вашингтон) пройшли такого роду акції на захист християнських громад в Криму і на окупованих територіях.

НХС.

ПРАВИЛА ГРИ: ВЧІМОСЯ ПРОГРАВАТИ

Можна залишатися лежати в калюжі, лицем в болоті. А можна піднятися і йти далі. Вибір за вами.

... У невдачах приємного нічого нема. Нікому не подобаються поразки. Ми боїмося спіткнутися, страх нашптує нам у вуха різні варіанти, переконуючи, що краще зупинитися на чомусь легшому, безпечнішому і зручному.

Але ось у чому заковика: невдачі – це частина життя, і нам не вдається досягнути нічого значного, якщо дозволимо своїм страхам змусити нас залишатися там, де ми є.

Природний спосіб уникнути невдач – стати героєм фільму «Вигнанець», заперти себе на безлюдному острові, побудувати намет з листя кокосової пальми, знайти собі волейбольний м'яч, з яким можна «потоваришувати», і все це назвати життям. Хоч навіть герой Тома Хенкса від такого життя втомився і вирішив втекти в океан, де невдача була рівноцінна могили на дні неспокоїного океану.

Якщо ми готові мріяти, молитися і робити кроки віри, нам доведеться змиритися з можливістю невдачі. Готовність до поразок – це необхідна умова для того, щоб випробувати життя, яке приготував для нас Бог.

Ми будемо помилятися і падати час від часу. Тому треба навчитися програвати.

Вистояти до кінця!

Якщо ви в дитинстві займалися спортом, є всі шанси, що у вашому характері відтоді побутує дух суперництва. І ви намагаєтеся досягти успіху не лише на ігровому полі. Та все ж усвідомлюєте, що іноді доводиться програвати. Рано чи пізно кожному доведеться програвати. Такі правила гри в житті.

Але ви можете контролювати підготовку до гри, а також те, наскільки ви віддаєтеся самій грі і як поведетеся після неї. Апостол Павло пише: «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23).

Якщо я і програю, я буду бити по воротах до останньої секунди матчу, а не

в'яло копати м'яч воротареві, чекаючи фінального свистка. Коли (а не якщо) я зіткнувся з невдачею і впаду лицем в болото, я хочу, щоб я ні про що не жалів, – я віддав грі всього себе, до останньої секунди матчу. Якщо я не здався, не уникнув боротьби, я можу покинути арену зі спокійним серцем. Невдача буде гірка на смак, але це буде гірота без жалю.

Не дозволяйте невдачам озлобити вас

Легко зберігати спокій в душі, коли вам сприяє удача і ви перемагаєте, коли життя сповнене радості. А якщо ні? Куди зникає ця легкість буття? Емоції переповнюють тих, хто програв. І скільки суперечок після матчу ми бачили, коли рукостискання потихенько перетворюється на ляпас, а потім і зовсім переростає в бійку. Складно після поразки не піддатися злості, заздрості і відчаю. Тяжко славити Бога серед ситуації, яку цілком можна назвати «молитвою без відповіді».

І почуття ці реальні й закономірні. Можна, звичайно, прикидатися, заховати їх куди-небудь, як брудні шкарпетки під ліжко. Але краще бути чесним з собою і

Богом. Якщо боляче – скажи Богові, що боляче! Якщо гнів переповнює, визнайте це перед Богом. Але довго за ці почуття триматися також не варто.

У Посланні до ефесян читаємо: «Гніваєтеся, та не грішіть, – сонце нехай не заходить у вашому гніві. І місця дияволові не давайте!». Треба докласти зусиль, щоб позбутися гніву і гіркоти. Це необхідно робити, інакше гнів проковтне нас. І це наш вибір.

Якщо ви програли, не кажіть і не робіть нічого, про що потім пожалієте. Залишайтеся вдячними. Тримайте голову рівно і йдіть далі. Не дозволяйте гіркоті захопити ваше серце – це не варте того.

Це ще не кінець

Деякі невдачі виглядають кінцем світу. Деякі помилки здаються непростеними. Але це не так. У Приповістях написано: «Бо сім раз впаде праведник і підніметься, а нечестивий загинуть». Навіть праведники падають час від часу, і завжди на цей випадок є благодать! Завжди є шанс підвестися і почати все спочатку.

Не дозволяйте падінням і невдачам завадити вам підвестися. Не за ними

останнє слово. Не вони визначають ваше життя. Сьогоднішні невдачі можуть стати основою ваших завтрашніх перемог. Але перемог не буде, якщо ви не вирішите підвестися і йти далі.

На помилках вчаться і зростають

Ми можемо боятися невдач більше, ніж екзамени в університеті, але невдачі можуть стати найголовнішим уроком, на якому ми вчимося жити по-справжньому. Саме на цьому уроці Бог піднімає нас і показує нам щось важливе. І причина, як правило, в тому, що саме в цю мить ми готові Його слухати.

Невдачі вчать смиренню і стійкості як ніщо інше. Мої особисті невдачі навчили мене довіряти Богові більше, ніж власному розумінню ситуації в житті. Завдяки невдачам я дізнався, що Божі плани на моє життя грандіозніші, ніж мої власні. Саме невдачі змусили мене надіятися на Бога і тільки на Нього. Мене невдачі навчили мене приймати від Бога все, що приходить разом з успіхом, і маленьке, і велике.

Джоел Дельгадо.